

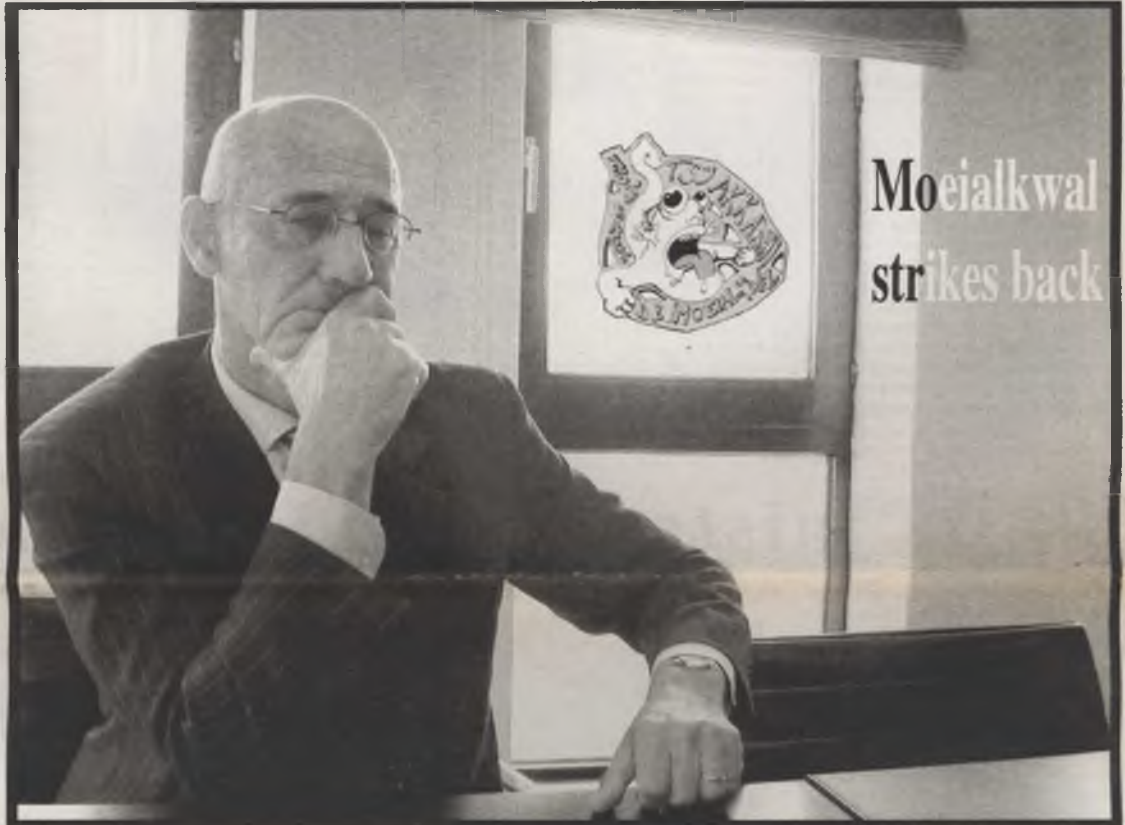

Nieuw studentenbeleid zonder studenten

Bij donderslag wilde het Rectoraat een nieuw studentenbeleid op poten zetten. Wat ruist daar door het struikgewas?

Je moet het maar gedaan krijgen op de VUB. Op 12 februari, enkele dagen voor de Raad van Bestuur van 17 februari, kregen de nieuwe studentenvertegenwoordigers en de andere leden in de Raad van Bestuur de agenda, de gekende bruine enveloppe, met de nodige bijlagen. De verbazing was dan ook alom onder de studentenvertegenwoordigers toen ze agendapunt I.5. lazen. De redactie kon het slechts 4 pagina's tellend document inkijken. Het Rectorencollege wilde een nieuwe sector studentenzaken in het leven roepen met een nieuw diensthoofd met rechtstreekse verantwoording aan het Rectorencollege omdat "externe vereisten meer dan ooit onze positionering in het hoger onderwijslandschap bepalen. Zij zullen ons verplichten om een eigen profiel te hebben en te beklemtonen. Dit profiel zal niet enkel onderwijs en onderzoek inhouden, maar ook het algemene opvoedingsproject (de "zending") van de VUB. (...) Nu leven we in een klimaat waarin van ons wordt verwacht dat wij onze zending expliciteren, want andere zullen dat ook doen. (...) in die optiek moeten we de democratische zending van de VUB beklemtonen als alternatief voor de elitaire visie van anderen op het hoger onderwijs.". Het Rectorencollege wil met andere woorden het nu nog democratische studentenbeleid aan de VUB als concurrentiemiddel inzetten om zich in de komende Public-Relations strijd te kunnen positioneren tegenover andere universiteiten. De evolutie waarin universiteiten moeten concurreren met elkaar is op zich al een zorgelijke maar ook een nieuwe pervers evolutie.

Dan toch... In die zin had het Rectorencollege de behoefte aan een sector studentenzaken dat zich bezighield met de rekrutering, begeleiding en uitstroom van studenten. Plotseling dook op de derde pagina van het document ook de rol van de Sociale Sector Studenten en de Sociale Raad. De coördinator van de Sociale Sector die de dagelijkse werking van de sociale sector coördineert tussen de verschillende diensten zoals huisvesting, restaurant, SJERP, kinderdagverblijf, Cultuur, enz... zou worden opgevaardeerd tot het diensthoofd van deze sector studentenzaken. Hij zou een team moeten vormen met de bestaande Academische Coördinator Studentenzaken (ACS), die de algemene verantwoordelijkheid krijgt voor het studentenbeleid en het profiel van de instelling. Deze nieuwe supercoördinator zou niet alleen coördinator van de Sociale Sector blijven maar ook meer diensten onder zijn hoede nemen die student- en rekruteringsgebonden zijn. Zo zou de 'sociale dienst studenten', de jobdienst, studieadvies onder zijn rechtstreekse

Rector van Camp en het rectorencollege vergisten zich duidelijk in de timing en de normale voorziene inspraakprocedure. Het document werd na protest van de studenten afgevoerd op de Raad van Bestuur van 17 februari.

verantwoordelijkheid vallen. Wat de rol en garanties van de Sociale Raad in dit alles zou zijn, werd heel vaag gestipuleerd. Of voor de niet zo paranoïde verstaander, een blanco cheque voor de Rectorale overheid

diensthoofden van de Sociale Sector, studentenvertegenwoordigers en andere betrokkenen zich letterlijk verslikten in hun ochtendlijk bakje troost. De telefoonlijn richting het Rectoraat in gebouw M stond vanaf

gevestigde inspraakprocedures alles behalve weten te respecteren. Als dat het nieuwe studentenbeleid van de academische overheid moest vormen dan konden de studenten het wel letterlijk op hun buik schrijven. Op

VUB. Niet dat ze de Rector een knappe vent vonden maar het vertrouwen was ver zoek geraakt tussen beide. "Gene millenniumbaby van den deze" moesten ze gedacht hebben. Waarom? De Sociale Sector en de Sociale Raad moest midden 2001 alle zeilen bijzetten om te ontsnappen aan de drastische hakbijl van de Rectorale werkgroepen omtrent de hervorming van de Sociale Sector, de Sociale Raad, het beheer en inspraak van de studenten hierin. Een gebeurtenis dat bij de diensthoofden en studenten nog vers in het geheugen lag. Sinds dan kwam het, eveneens na de bezetting van het Rectoraat naar aanleiding van het Bologna-advies, ook nooit meer goed tussen de studenten en het Rectoraat. Gebouw M was letterlijk te klein geworden voor beiden. Het nieuwe devies was dan ook "subtiel zijn". Gelukkig wisten de studenten na menig protest het document dan ook van de agenda te halen aan het begin van de Raad van 17 februari. Voorzitter Eddy van Gelder kon alleen maar beamen dat een document waarin de betrokken partijen niet werden geconsulteerd moeilijk onderwerp van discussie kon vormen.

Freddy

"Het Rectorencollege wil (...) het nu nog democratische studentenbeleid aan de VUB als concurrentiemiddel inzetten (...) in de komende Public-Relations strijd (...) tegenover andere universiteiten."

om naar believen alles zelf in te vullen. Nochtans zou de Sociale Raad waarin de studenten de meerderheid hebben (en waarin ze mee de Sociale Sector beheren) via dit nieuwe diensthoofd en academische coördinator studentenzaken onder rechtstreekse verantwoordelijkheid komen van het Rectorencollege. Een stevige knaauw in de onafhankelijkheid en autonomie van ons aller studentenorgaan. Als conclusie vroeg het Rectoraat aan de Raad van Bestuur het document en deze beleidslijn op 17 februari zonder meer goed te keuren.

De Redactie vernam dat vanaf de bekendmaking van dit document op 12 februari verschillende

donderdag 12 februari dan ook roodgloeiend. Na veelvuldige check en dubbel-checks vanwege de echtheid en inhoud van het document, het kwistig verzenden van interne nota's via de binnenpost van de ene naar de andere dienst, was de consternatie bij de studentenvertegenwoordigers, en naar zeggen de diensthoofden, groot. Bovendien had de nieuwe Sociale Raad, die pas op de avond van 12 februari zou worden geïnstalleerd vanwege de examperiode (nvdv, PV), niet kunnen reageren zoals statutair vereist. Alles leek veel weg te hebben van een sinister complot tegen de studentenvertegenwoordiging aan de VUB. Het Rectorencollege had de democratische zending en de

hun beurt verslikte het Rectorencollege zich de sterke reacties op het document. In die mate dat de attaché van het Rectorencollege samen met de Algemeen Directeur van de VUB op een extra gepland diensthoofdenoverleg van de Sociale Sector de gemoederen moest komen bedaren daags voor de Raad van Bestuur. Ook de diensthoofden van de Sociale Sector waren niet gelukkig met de gevolgde lijn. Ze dreigde in eerste instantie haar broodnodige coördinator te verliezen en op de koop toe onder de rechtstreekse bevoegdheid te komen van de Rector en niet onder de Raad van Bestuur, het hoogste democratische gezagsorgaan aan de

Lees verder "de juiste sterrenconsellatie" op p.2

Onderwijshervormingen onthaald op Europees protest

"In Duitsland worden naast de verhoging van het collegegeld, indringende bezuinigingen doorgevoerd."

Na de Europese verklaringen omtrent de hervorming van het hoger onderwijslandschap - officieel van start gegaan in 1999 met het rapport 'The European Higher Education Area' en in Bologna ondertekend door dertig Europese onderwijsministers - zijn verschillende lidstaten gestart met een diepgaande hervorming van het hoger onderwijs. Dat deze hervormingen niet enkel in het kader van het onderwijs dient beschouwd te worden, blijkt uit de prominente plaats die het hoger onderwijs inneemt in de Lissabon conferentie waar de Europese Raad zich als doel stelt 'Van Europa de meest competitieve kenniseconomie ter wereld maken tegen 2010'. De onderwijshervormingen dienen onder meer de competitiviteit van hoger onderwijs, employability ("tewerkstelbaarheid"), mobiliteit, levenslang leren, universitaire autonomie en kwaliteit te garanderen die Europa als competitieve kenniseconomie kunnen ondersteunen.

In tegenstelling tot de Europese verklaringen echter, gekenmerkt door een pompeus en wereldvreemd taalgebruik, tonen de nationale implementaties aan dat deze hervormingen wel degelijk betrekking hebben op de concrete dagdagelijkse realiteit van de onderwijsgemeenschap. In Spanje werd de de Ley Organica Universitaria (LOU) geïntroduceerd, een hervorming die onder meer voorziet in de verdere uitbreiding van financiële autonomie van de onderwijsinstellingen. Zoals reeds vroegtijdig gewaarschuwd werd door de Spaanse onderwijsvakbonden en studentenverenigingen resulteerde deze maatregel reeds in een markante onderfinanciering van de achtergestelde gemeenschappen en een verdere elitisering van de gevestigde universiteiten.

Recent werd ook het Britse onderwijslandschap grondig hertekend. De 'White Paper On Education' zet het raamwerk uiteen waarbinnen een reeks van wetswijzigingen zullen plaatsnemen met betrekking tot het inschrijvingsgeld, het bezuizensysteem, beloning van docenten en de financiering van wetenschappelijk onderzoek. Geheel in de lijn van een overwegend a-sociaal beleid die de huidige Blair-regering nu reeds enkele jaren doorzet, staan ook de hervormingen van het Britse Hoger Onderwijs dan ook niet in het teken van een verdere democratisering van het onderwijs maar is er sprake van diepgaande

besparingen op beurzen en onderzoeksprojecten en een verdere commercialisering van het onderwijslandschap. Gezien de reeds zwakke positie die het verenigde Koninkrijk inneemt inzake democratisering van het onderwijs, kan deze wetgevingsronde moeilijk (indien überhaupt mogelijk) gezien worden als een geoorloofde en legitieme vorm van rationalisering. De gemiddelde gezinsuitgave dat dient besteed te worden aan het universitaire onderwijs bedraagt jaarlijks een slordige vijf miljoen pond, vandaar ook dat het aantal studenten met structurele schulden drastisch is toegenomen. Een recente enquête geeft dan ook aan dat vooral de vrees voor schuldenopbouw voor een grote groep jongeren doorslaggevend is om geen hoger onderwijs aan te vatten. Ook in Duitsland worden, naast de verhoging van het collegegeld, indringende bezuinigingen doorgevoerd. Terwijl de regering Schröder elitaire universiteiten met extra geld wil bedienen, wordt er grondig bespaard op de

toedeling van publieke financiering aan onderwijsinstellingen die een 'zwakkere' positie innemen in het onderwijslandschap.

In tegenstelling tot de relatieve maatschappelijke rust die de initiële Europese verklaringen

kenmerkten, worden de recente hervormingen in Groot-Brittannië en Duitsland onthaald op brede kritiek. Door een gemeenschappelijke campagne van de 'National Union of Students' (NUS) en de 'Association of University Teachers' (AUT) is het Verenigd Koninkrijk reeds enige tijd het décor van massaal protest. Duizenden docenten en andere personeelsleden aan honderd onderwijsinstellingen legden spontaan het werk neer, gesteund door een studentengemeenschap dat over het hele land haast unaniem deelneemt aan

optochten en campagneacties. Het is dan ook een unicum dat de beide organisaties een gezamenlijke actie ondernemen.

Ook elders in Europa komt het verzet tegen de onderwijs-hervormingen stilaan opgang. Zeventwintig universiteiten staakten in November en December in Frankrijk en in Duitsland gingen honderdduizenden studenten en scholieren de straat op om tegen de plannen van diverse Länder-regeringen en de bondsregering te protesteren. De stakingen en demonstraties sloegen over naar Berlijn, Beieren, Hamburg, Rostock en vele andere steden. Op 31 Januari was er een massale demonstratie van studenten, docenten en werknemers in Düsseldorf.

Op 2 en 3 April is er een Europese aktiedag tegen de Europese onderwijshervormingen. De Vlaamse en Waalse studenten dienen de Europese stakingsgolf actief te ondersteunen. Ook bij ons laten de gevolgen van de Europese verklaringen zich gevoelen. Ondanks de relatief sterk gewortelde democratiseringsgolf in het Belgische onderwijs tonen de voorbeelden van onze buurlanden aan dat waakzaamheid geboden is.

Pieter Debon

De juiste sterrenconstellatie?

Maar vanwaar die snelle en onverwachte actie vanuit de hogere regionen in gebouw M? De oprichting van de associatie (verplicht samengaan van universiteiten en hogescholen in een vzw, nvdr) midden vorig jaar tussen de VUB en de Erasmushogeschool Brussel was op papier een bestaand feit. Echter, ze zat zonder middelen. Om de werking ervan op gang te trekken hebben andere universiteiten en hogescholen van andere associaties (zoals Gent en Leuven) reeds enkele maanden eigen werkmiddelen gepompt in het opzetten van een secretariaat- en directeursfunctie's. Ook de voorzitterfuncties en mandaten in de Raden van Bestuur van andere associaties zijn geëerde postjes vanwege de zitpenningen en extra-legale voordelen zoals chauffeur en auto. Recentelijk hadden de VUB en Erasmus Hogeschool dan ook een project-coördinator gevonden voor de associatie, weliswaar alleen maar één personeelslid zonder extra staf. Het takenpakket waartegen deze persoon opkeek was dan ook om 24 op 24 uur mee bezig te zijn. Zeker als hij ook nog eigenhandig postzegels zou moeten plakken op eigen post. Tegen de periode dat de associatie deze had kunnen rekruteren verdween deze weer met de noorderzon. Om het dan maar aantrekkelijker te maken opteerde men voor een directeursfunctie. Die werd dan ook sneller gevonden, tussen eigen VUB personeel. De naam die in de wandelgangen de ronde gaat is die van huidig coördinator van de Sociale Sector, Raf Devos. Ondertussen ook reeds aangesteld door de Raad van Bestuur van de Universitaire Associatie Brussel. Hij klimt hiernaar na een jaar dienst aan de VUB een echelon hoger. Of de werking van de associatie in de toekomst kan gegarandeerd worden is trouwens nog niet geweten. Recentelijk diende vzw UNIVERSITAS een verzoekschrift in bij het Arbitragehof om de vernietiging van het Bolognadecreet aan te vragen

(zie verder in De Moeial naar de gast-tribune van de vzw UNIVERSITAS, GN) wat de associaties in huidige vorm wel eens tot ongrondwettelijke constructies zou kunnen maken. Omdat de Sociale Sector dus op termijn zonder coördinator zou komen te zitten, zou een nieuw coördinator moeten aangesteld worden. Als een nieuw coördinator van de Sociale Sector zou beginnen in de huidige functieomschrijving zou een opwaardering naar een nieuwe omschrijving van diensthoofd studentenzaken niet meer kunnen. De

sterrenconstellatie leek met andere woorden perfect om twee vliegen in één klap te slaan. Maar enkele gebeurtenissen waren niet voorzien.

Een nieuwe consultatieronde is nu aan de gang tussen de betrokken partijen. Voorlopig blijft de trein van de nieuwe functieomschrijvingen niet te stoppen en dat net in een periode waar men tracht x-aantal personeelsleden vrijwillig te laten afvloeien aan de VUB. De Moeial vernam dat er nu ook een Vice-Rector Studentenzaken op

komt is in plaats van de bestaande ACS. Deze zou worden bijgestaan door een administratieve dienst studentenzaken onder leiding van dezelfde diensthoofd studentenzaken. Alle zijfers blijven met andere woorden indezelfde richting wijzen.

Zolang de Sociale Raad, de Sociale Sector en haar coördinator niet onafhankelijk kunnen blijven werken van het Rectoraat ziet het er niet goed uit voor de onafhankelijkheid van de studenten-vertegenwoordiging. Een mogelijk gevaar waarbij de Sociale Raad nog slechts een dependance dreigt te vormen van de Rector, wat niet echt bijster goed nieuws is. De Sociale Raad moet haar eigen beleid en hieraan gekoppelde begroting kunnen blijven samenstellen, indien men echt wilt spreken van een model van democratisch inspraak en medebeheer.

Als het Rectoraat echt een studentenbeleid wil installeren kan ze dit ook zonder al deze veranderingen in te voeren. Maar dat verwacht een portie vertrouwen van de Rectorale overheid om via de Sociale Raad een gesprek aan te knopen en om nieuwe beleidslijnen aan te vullen die Sociale Sector nu al heeft. Het zou ook een teken zijn, in tegenstelling tot de afgelopen vier jaar, dat de Rector de studenten au serieux neemt en hun beheers- en inspraakorganen als volwaardig aanziet. Zowaar, een waarlijk studentenbeleid...

Freddy Speurneus

"VZW UNIVERSITAS! diende op 13 februari een verzoekschrift in omdat het Bolognadecreet in strijd is met de Belgische Grondwet."

Voor wie het zich mocht afvragen: GW staat voor Grondwet - Belgische Grondwet wel te verstaan. En ook voor wie het zich mocht afvragen, en de laatste twee jaar op een andere planeet heeft doorgebracht: Bologna staat voor een op het Angelsaksische (Amerikaanse) onderwijs-model gebaseerd systeem dat de overheid vanaf volgend jaar aan de Vlaamse universiteiten en hogescholen wil ingevoerd zien (in Wallonië is men na lang aarzelen ook aan zoiets begonnen, maar wel op een andere manier). Het excuus? "Europa". Maar Europa heeft toch helemaal geen onderwijsbevoegdheid? Alle landen hebben toch hun eigen onderwijssysteem? En dat werkt toch goed? Inderdaad.

Maar niet volgens iedereen, met name de industrie. De Europese grootindustrie, verenigt in de Europese Ronde Tafel van Industriëlen, vindt het hebben van verschillende onderwijssystemen die aangepast zijn aan de verschillen in cultuur en geschiedenis van de landen in de EU, een overbodige luxe. Zij vindt datzelfde trouwens ook van het bestaan van verschillende talen, van arbeidswetgeving, van werkloosheidsuitkeringen, van milieuregels voor de bedrijven (voor de gewone mensen mag dat laatste wel). De Europese Commissie – een totaal ondemocratisch orgaan dat de rol van wetgevende en uitvoerende macht combineert – baseert haar beleidsvoorstellen nagenoeg volledig op het verlanglijstje van deze en soortgelijke lobbygroepen. Hun laatste stunt terzake? Een voorstel tot privatisering van de gemeentelijke diensten. In het verleden werd vanuit dien hoek al meermaals geprobeerd een machtsgreep te plegen op het hoger onderwijs in de Europese lidstaten – maar zonder succes. Er is immers geen enkele wettelijke basis die dit kon rechtvaardigen. Men besloot het dus over een andere boeg te gooien en via de Raad van Onderwijsministers te werken. Die ondertekenden in 1999 de Bologna-intentieverklaring over de Europese Hoger Onderwijsruimte, waar het volgende instond:

- 1) het aannemen van 'vergelijkbare' graden; invoering van een op twee studiecycli gebaseerd curriculum, de structuur – een "undergraduate" (bachelor) van minimum drie jaren en een "graduate" (master) van 2 jaar, en dan eventueel een doctoraat (...);
- 2) de invoering van een "creditsysteem";
- 3) promoten van "mobiliteit" en van samenwerking in "kwaliteitsbewaking";
- 4) promotie van de "Europese dimensie" in het hoger onderwijs;
- 5) de verhoging van de "internationale competitiviteit" van het Europees hoger onderwijssysteem;
- 6) tenslotte moeten de studies expliciet op de arbeidsmarkt gericht zijn.

De eigenlijke – door de EU-Commissie openlijk uitgesproken – bedoeling is de schepping van een eengemaakte Europese Hoger Onderwijsmarkt, daar waar onderwijs in de lidstaten tot nu toe een in functie van het algemeen belang van overheidswege gereglementeerde aangelegenheid is. Het Vlaams Parlement keurde desalniettemin slaafs het Bologna-structuurdecreet goed, de

Het Arbitragehof gelegen achter het Koninklijk paleis aan het Museum van Schone Kunsten

"Voor onderwijs zijn er vier zaken in het geding: de taalwetgeving, het non-discriminatiebeginsel, het gelijkheidsbeginsel, en de vrijheid van onderwijs. Dit alles wordt bewaakt door één van de hoogste rechtscolleges in dit land, het Arbitragehof."

omzetting van deze intentieverklaring in een Belgische (Vlaamse) wet. Deze wet reikt nog verder dan de in de verklaring voorgestelde oefening. Er werd gedurende jaren vanuit verschillende hoeken om democratische, cultureel-taalkundige, sociaal-economische of grondwettelijke redenen (of een combinatie daarvan) om uitstel of afstel gevraagd van dit decreet, tot in het Vlaams Parlement toe. Het heeft helaas niets uitgehaald: op wat cosmetische ingrepen na werd het Bologna-ontwerpdecreet het Bologna-decreet.

Men verloor daarbij een detail uit het oog: de Belgische Grondwet. Een Grondwet is zowat de wettelijke beginselverklaring van een land, waaraan alle andere wetten, reglementeringen, overheden, juridische instanties enz. onderworpen zijn. En – als het goed is zeggen we het ook – de Belgische Grondwet is een schitterend stukje tekst. Er wordt veel nadruk gelegd op een aantal fundamentele rechten en vrijheden, die geacht worden essentieel te zijn voor een menselijk leven dat niet helemaal mag worden tot armoede of slavernij. Zo is België een van de weinige landen waar het 'recht op wonen' in de GW is opgenomen – de reden waarom het kraken van leegstaande gebouwen in België géén misdadaad is, in tegenstelling tot de meeste andere landen. Voor onderwijs zijn er vier dingen van belang: de taalwetgeving, het non-discriminatiebeginsel, het gelijkheidsbeginsel, en de vrijheid van onderwijs. Deze laatste is zowel "actief" als "passief": burgers mogen onderwijs inrichten naar eigen goeddunken, en zij mogen vrijelijk kiezen wat en waar zij willen studeren. Dit alles wordt bewaakt door een der hoogste rechtscolleges in dit land, het Arbitragehof.

De door het Ministerie van Onderwijs gevoerde voldongen feiten-politiek en het eruit voortvloeiende schrijnend gebrek aan ernstig maatschappelijk debat waren de aanleiding voor de oprichting van de vzw UNIVERSITAS!, die onlangs bij het Arbitragehof een verzoekschrift tot vernietiging van het Bolognadecreet indiende.

De Grondwettelijke redenen zijn zoals gezegd

vier in getal. Concreet: de associaties Universiteiten/Hogescholen ontnemen in rechte de ondewerwijsbevoegdheid aan de bestaande inrichtende machten, en creëren een quasi-monopolie voor één ideologische zuil, nl. Rond de KULeuven. De accreditatie is, onder het mom van kwaliteitsbewaking, een aanfluiting van het door de hoogste rechtscolleges van dit land herhaaldelijk bevestigde verbod op preventief ingrijpen in de uitoefening van deze ondewerwijsvrijheid. Ook de keuzevrijheid van den individuen student wordt drastisch aan banden gelegd. De hoge waardering die zowel het Vlaamse als het Waalse hoger onderwijs internationaal geniet maakt bovendien duidelijk dat vrijheid en kwaliteit wel degelijk hand in hand kunnen gaan. De verschillende implementaties van "Bologna" aan Vlaamse en Waalse kant brengen tenslotte de Grondwettelijk gegarandeerde gelijkwaardigheid der diploma's en de toepasbaarheid van de federaal gereuleerde beroepsvereisten – wie mag nog lesgeven? Wat is de diplomaverreiste voor een ingenieur? Een apotheker? Een generaal? - in het gedrang. Het bepalen van de de benaming en de duur van diploma's is immers een bevoegdheid van de federale regering die de gelijkwaardigheid van alle uitgereikte diploma's over het Belgisch grondgebied garandeert. De kans op een pervers effect is groot wanneer bv. Vlaamse studenten die met een bachelor-diploma naar het Waalse landsgedeelte zouden afzakken waar nog steeds graduuaats-, kandidaats- en licenciaatsdiploma's worden uitreikt (en vice-versa). Waalse licenciaats- en graduuaathouders zouden dan in concurrentie moeten treden met Vlaamse, naar loon goedkopere, universitaire bachelors. Eveneens zullen in Vlaanderen deze Vlaamse goedkopere universitaire bachelors in concurrentie treden met Vlaamse licenciaathouders, een direct aantoonbare ongelijkheid die tevens een ontwaardiging inhoudt van de internationaal als hoogstaand erkende Belgische licentiaten. Daarenboven zijn op federaal niveau ook de minimale loonnormen voor deze diploma's nog niet vastgelegd, wat de onduidelijkheid

nog vergroot. Tenslotte maakt het nieuwe decreet het mogelijk om 10% van de bacheloropleiding in een andere taal dan het Nederlands (rara welke) te doceren – denk eraan: dat kan betekenen: 30% op één jaar! -, terwijl op mastersniveau elke richtlijn wordt losgelaten. Zo komt er met dit decreet een quasi volledige taalvrijheid, wat volgens de Raad van State neerkomt op een verandering van taalregime, waarvoor niet de Vlaamse maar wel de federale overheid bevoegd is, en dan nog alleen via een grondwetswijziging! De RvS verwijst in dat verband expliciet naar Brussel. Het is eigenlijk onbegrijpelijk dat de jarenlange strijd voor een Nederlandstalig hoger onderwijs na amper twee generaties ongedaan wordt gemaakt. Nederland kan hier spijtig genoeg als onrustwekkend voorbeeld dienen van "taalvrijheid": reeds 70% van de 'master'-opleidingen worden er in het Engels verstrekt (Maastricht, Delft, Utrecht). Aan de universiteit van Groningen worden de opleidingen in de hogere jaren zelfs enkel en verplicht in het Engels aangeboden.

Ondanks al deze bezwaren was het blijkbaar van cruciaal belang deze hervorming, die ondanks alle EU-trompetgeschal verder enkel in Nederland, Italië en Spanje (en we weten wie er in die laatste landen aan de macht zijn) consequent werd doorgevoerd, er ook in Vlaanderen door te drukken. Het is een illusie te denken dat de grote Europese landen zoals het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Duitsland en Spanje volop meedoen: zij wijzigden hun onderwijssysteem fundamenteel niet, op enkele cosmetische operaties na. Zo voegt bv. Frankrijk enkel aan afstudeerdiploma's, bij de universiteiten en de 'Ecoles supérieures', een diplomasupplement toe met de titel "mastère" indien de student zich internationaal wenst te oriënteren. Eveneens tonen de rapporten, die met steun van de Europese Commissie verschenen, nog maar weinig concrete wetgevende veranderingen aan bij de lidstaten die de Bologna-intentieverklaring ondertekenden. Eén grote uitzondering is de verdere afbraak van de publieke financiering (zie het artikel van P. Dehon). Het idee dat elke ondertekende lidstaat zijn wetgevend en organisatorisch huiswerk reeds klaarheeft, en dat de Europese harmonisatie op volle toeren draait, trekt de vzw op zijn minst in twijfel. Andere Europese lidstaten gaan veel terughoudender en behoedzamer te werk dan de Vlaamse Gemeenschap. Dat blijkt ook uit de vaststelling dat de Vlaamse Gemeenschap enkele fundamentele, ook grondwettelijke, principes en rechten van de Vlaamse maar ook Waalse inwoners van dit land blijkbaar niet wenst te respecteren.

Er dient in dat verband nog eens uitdrukkelijk gewezen te worden op het feit dat de EU op onderwijsvlak geen enkele bevoegdheid heeft! Het opzet, vervat in dit decreet van de Vlaamse Gemeenschap, reikt m.a.w. verder dan enkele cosmetische operaties. Het raakt aan de grondvesten van het Belgisch onderwijssysteem. Welke ook de visie is die men op de toekomst van ons hoger onderwijs heeft, het opdringen van een decreet dat fundamentele principes, die hun deugdelijkheid meer dan bewezen hebben en bovendien door onze Grondwet worden gewaarborgd, met voeten treedt, kan nooit een goede uitgangsbasis vormen om na te denken over onze onderwijskundige toekomst. Vandaar dat de vzw UNIVERSITAS! besloten heeft naar het Arbitragehof te stappen.

Karin Verelst

DE RAAD VAN BESTUUR VAN VUB BESLISTE TIJDENS SEPTEMBER 2003 OM ALLE MANDATEN VAN DE VERTEGENWOORDIGERS IN DE RAAD VAN BESTUUR TE LATEN INGAAN TIJDENS HET BEGIN VAN HET ACADEMIEJAAR. DAAROM WORDEN ER NA DE LENTEVAKANTIE VAN 2004 NIEUWE VERKIEZINGEN GEHOUDEN VOOR DE STUDENTENVERTEGENWOORDIGERS.

http://bean.to/universitas_zvw

Wie meer wil weten of de vzw wil steunen kan terecht op: http://bean.to/universitas_zvw

Zijn de studenten MONDDOOD?

4/5/6 mei 2004 VERKIEZINGEN

"Besparingen? Geen denken aan!"

Tijdens de verkiezingen voor de Sociale Raad (november vorig jaar) moesten alle VUB studenten 6 studenten verkiezen die hen vertegenwoordigen in de Sociale Raad. Voor degenen die het vergeten waren, de Sociale Raad leidt de Sociale Sector Studenten die verschillende studentenvoorzieningen beheren gaande van Dienst Restaurant tot Dienst Huisvesting, SJERP, Dienst Cultuur, de Sociale Dienst, enz... De Sociale Raad is met een meerderheid aan studenten zowat het ultieme verlengstuk van de studentendemocratie aan de VUB. Er waren twee lijsten van studenten voor de Sociale Raad: de Lijst Studentendemocratie (LSD) en een lijst van de Actief Linkse Studenten (ALS). Na twee jaar zetelen er weer verkozenen van twee lijsten in de Sociale Raad. Misschien belooft dit in de Sociale Raad terug de nodige discussie en energie te geven die het de laatste jaren miste. Enkele 'incidenten' tijdens de verkiezingen deed het vertrouwen tussen beide lijsten alvast geen deugd. Volgens een artikel op de website van ALS deed LSD hen tegen de studenten openlijk af als linkse extremisten en volgden ze de student praktisch mee tot aan het kishokje. Of hoe studenten in een verkiezingsperiode ook wel eens bedenkelijke "trukken van de foer" toepassen. Maar wie zijn nu die rooien? Geen betere manier dan ze zelf aan het woord te laten. De Moecial vond dan ook Simon Van Haeren, student Wijsbegeerte, en de enige student van de ALS in de Sociale Raad. Ne rooie met een duidelijke mening.

Er wordt in de wandelgangen duchtig gesproken over de daling van de interesse van de studenten in de inspraak en beheersorganen. Wat zijn volgens ALS de redenen waarom studenten minder lijken deel te nemen aan en zich minder betrokken voelen bij het beleid?

Daar liggen volgens mij verschillende factoren aan ten grondslag. Je kunt in deze maatschappij je omgeving bijna nooit werkelijk veranderen via inspraakorganen. Als er inspraak is, gaat het meestal over iets marginaals. Dat is één reden. Als je nu kijkt wat er in de middelbare scholen op zo'n leerlingeraad gebeurt, dan gaat het er alleen om waar de snoepautomat moet geplaatst worden. Beleidsmatig hebben studenten daar geen enkele macht. Mensen worden met andere woorden daar ook niet in opgevoed, ook niet om een bredere visie te vormen, om kritisch te kijken naar de gehele maatschappij. Om het beleid in zijn geheel in twijfel te kunnen trekken. Als het er dan op aankomt zoals hier de studentenparticipatie enkel te laten beslissen waar er bespaard moet worden en wanneer, sorry maar dan is het geen wonder dat niemand geïnteresseerd is om zich bvb. verkiesbaar te stellen. Een andere mogelijkheid is dat de studenten, die besparingen aanvaarden, "Wij niet, desnoods leggen we heel de universiteit plat.", maar dat ze dan toch zeggen, "We gaan ervoor!". Ik denk dat zoiets veel meer reactie en enthousiasme kan teweegbrengen dan de passieve houding van de studentenvertegenwoordiging vorig jaar. We moeten duidelijk maken dat 'participatie' niet voldoende zal zijn om de studentenbelangen te verdedigen. Daarvoor zal actie nodig zijn. De SOR kan hier een rol in spelen, maar is niet de beslissende factor. Beslissend is de krachtsverhouding tussen de bespaarders en diegene op wiens kap wordt bespaard. Het beste zou zijn dat, net zoals aan de ULB, hier algemene vergaderingen komen waar alle studenten hun zeg kunnen doen en beslissen over welke acties ze zullen ondernemen om zich te verdedigen. Aan de ULB was dit met de Franse hongerstakingers net hetzelfde, daar werd beslist wat ze gingen doen. Daar is er ook een hele andere cultuur natuurlijk, je niet direct van de ene op de andere dag installeert. Maar door bijvoorbeeld een serieuze stijging van de inschrijvingsgelden kan de sfeer plots omslaan.

Met welke punten is het ALS naar de verkiezingen van de Sociale Raad gegaan?

Onze kandidaatstelling vloede eigenlijk voort uit de campagne tegen de prijsverhoging in het restaurant. We zien dit natuurlijk wel in een breder geheel. We zien duidelijk dat de VUB bezig is met een besparingsplan dat niet alleen de schuld is van de VUB maar ook van de Bologna-akkoorden en de overheid. Wat we niet zien is dat de VUB daar vraagtekens bijzet. Ze zijn blijkbaar bereid om de prijzen te verhogen en misschien de inschrijvingsgelden te verhogen. Ze zijn ook niet bereid om hier tegen in te gaan bij de regering, misschien durven ze dit ook niet. Wij wijzen de studenten erop dat ze voorlopig alleen maar zichzelf hebben om op te rekenen en dat ze moeten opkomen voor hun belang. In Frankrijk en Duitsland zijn er bijvoorbeeld grote studentenacties tegen de onderfinanciering en hervormingen in het onderwijs.

Hoe is de verkiezingscampagne aan de VUB voor jullie verlopen?

Wij hebben met de ALS van de gelegenheid gebruik gemaakt om met zoveel mogelijk mensen te spreken over hoe de studenten zich kunnen en moeten verdedigen tegen de besparingsplannen. We hebben daarbij gesteld dat de positie van de student vergelijkbaar is met die van bijvoorbeeld de werkløzen nu de werkloosheidsuitkering bedreigd wordt door Vandenbroucke of met de situatie van de overheidsdiensten waarin duizenden banen zullen worden geschrapt. Onze positie lijkt net zo goed op die van de arbeiders van Ford Genk. Niet vechten betekent altijd verliezen in zo'n situatie. De studentenbeweging in Frankrijk zou volgens ons nog veel sterker staan

stemhokjes die studenten achtervolgde tot in de stemhokjes. Ofwel vertelde ze "Dit zijn de kandidaten." Hun eigen pamflet voorstellend als de officiële lijst met kandidaten. Ofwel vertelden ze "Die andere kandidaten zijn van extreem-links, die zijn gevaarlijk en willen dat de VUB failliet gaat". De één was hier al wat actiever in dan de ander. Het is vooral het stigmatiserende van "extreem links" waarmee ze ons probeerde te pakken terwijl ze zelf niet de moeite doen om hun programma te schrijven. Zoiets vind ik persoonlijk intriest. Wat verkopen zij dan? Lucht? Hoe kunnen we er dan vertrouwen in hebben dat deze mensen de studenten gaan verdedigen? Dat

Als we nu naar de sociale voorzieningen van de hogescholen kijken, dan hebben deze nog veel minder geld dan de universiteiten. Ook moet 1 student op 2 van de hogescholen bijklussen om hun studies te kunnen betalen. Voor twaalf procent is het zelfs zo dramatisch, of moeten ze zo veel werken, dat hun studies in het gedrang komen. Ik heb de indruk dat de VUB en de meeste universiteiten dezelfde richting aan het opgaan zijn. Het lijkt de logica te worden dat wanneer je niet genoeg geld hebt er van je verwacht wordt dat je moet bijverdienen. Dat vind ik absoluut geen positieve evolutie en zeer zorgbarend. In verschillende landen, ook België, zijn er gevallen van prostitutie bij studenten. Gewoon omdat deze geen tijd hebben om een uitgebreide job te doen of omdat ze misschien niet zo snel kunnen studeren als iemand anders. Hoe geraak je anders snel aan veel geld? Dit staat in schril contrast tot een staat die een enorme rijkdom kent. Een andere zorgwekkende evolutie is dat verschillende mensen zich openlijk uitspreken voor meer elite-onderwijs wat ten koste gaat van het algemene studentenbelang.

Er waren problemen met het voorzitterschap van de Sociale Raad. Omdat het niet duidelijk was of er een kandidaat voorzitter kwam vanuit de lijst LSD, werd er ook aan jou gevraagd of je geen kandidaat wou zijn voor deze functie. Waarom heb je niet toegezegd?

Dat klopt, ik heb toen inderdaad gezegd dat ik me geen kandidaat wilde stellen omdat ik dat onnutig vond. Ik vreesde dat ik als voorzitter een beleid zou moeten uitvoeren waar ik niet achter stond, een besparingsbeleid. Het is absurd dat ik me schuldig zou moeten maken aan een besparingsbeleid, terwijl ik tegen iedereen heb gezegd "Besparingen over mijn lijk.". Dan kunnen de andere studentenvertegenwoordigers allemaal verbaasd staan kijken, maar uiteindelijk is het wel de Sociale Raad van vorig jaar geweest, met praktisch dezelfde mensen en organisatie, die toen geen principieel standpunt heeft ingenomen tegen de prijsverhoging in het restaurant. Natuurlijk wil ik samenwerken met hen, en als zij de studenten verdedigen des te beter.

Welke effectieve punten willen jullie dan toch op de agenda zetten?

We willen eerst terug de maaltijdprijzen op de agenda zetten. Daar zijn wij het niet mee eens. We vinden dat het restaurant een sociale functie heeft en dat willen we ook zo behouden. Daarnaast zouden we gebruik van seksistische affiches op de VUB willen werven. Er zijn een aantal studentenkringen die elke wif aankondigen met naakte vrouwen, praktisch porno-actrices. De vrouw in onze maatschappij is wel degelijk onderdrukt, staat economisch zwakker, wat ook gepaard gaat met een hele ideologie waarin vrouwen minder bekwaam worden geacht (om bepaalde functies uit te oefenen) en een passieve rol krijgen toegeschreven. Ik vind dat je als VUB de financiële steun zou moeten intrekken voor organisaties die dat doen.

Ze wezen gewaarschuwd! Bedankt voor dit gesprek.

Pieter Vissers

"We willen eerst terug de maaltijdprijzen op de agenda zetten. Daar zijn wij het niet mee eens. We vinden dat het restaurant een sociale functie heeft en dat willen we ook zo behouden."

als ze ook openlijk de besparingen van de regering in andere sectoren aan zou vallen en ook haar onwil om iets aan de armoede of de werkloosheid te doen, aan zou klagen. Een dergelijke oriëntatie naar brede lagen van de bevolking is potentieel gevaarlijk voor de regering. En als de regering na de verkiezingen de pensioenen zal aanvalen, zal dat de spanning in de maatschappij zeker doen toenemen. Dit zijn volgens ons discussies van enorm belang. Onze evaluatie van de verkiezingscampagne is dan ook positief ondanks dat er inderdaad een vrij felle anticampagne tegen ons is gevoerd door LSD. In het begin van de campagne hebben de andere kandidaten geen campagne gevoerd, maar uiteindelijk zijn er dan toch een aantal kandidaten langs de koten gegaan. Van de bezoeken die ze hebben gebracht aan de koten hebben we gehoord, het ging dan meestal over mezelf, dat ze vroegen of "Simon Van Haeren al langs is geweest" en "Alles wat die over ons zegt waar in verband met de stijging van de prijzen in het restaurant is niet waar". Eigenlijk nog redelijk maar vooral tijdens de verkiezingscampagne zelf stonden er permanent 4, soms 6 à 7, mensen van de andere lijst aan de

is volgens mij niet de manier om aan verkiezingen te doen.

Nadat een deel van de studentengemeenschap jullie dan toch met brio had verkozen in de Sociale Raad, wat zouden jullie willen bereiken in de Sociale Raad?

Waar we vanaf willen is dat er alleen maar een besparingspolitiek wordt gevoerd en dat de studenten alleen maar managers zijn die niets anders kunnen doen dan het stellen met een budget dat ze gekregen hebben en dus alleen nog mogen beslissen over welke besparingen er moeten gebeuren. Dat hebben we deels doorbroken. Wij vinden dat studentenvertegenwoordigers veel meer moeten doen, bvb. informatie verschaffen. Zij moeten studenten laten zien hoe de zaken ervoor staan. In het geval van de sociale voorzieningen vinden we het niet kunnen dat de studenten moeten opdraaien voor de economische crisis en het begrotingstekort van de regering.

Kan je daar voorbeelden van geven?

Vrouwen aan de macht?

Tijdens de verkiezingen voor de Sociale Raad (november vorig jaar) moesten alle VUB studenten 6 studenten verkiezen die hen vertegenwoordigen in de Sociale Raad. Voor degene die het vergeten waren, de Sociale Raad leidt de Sociale Sector Studenten die verschillende studentenvoorzieningen beheren gaande van Dienst Restaurant tot Dienst Huisvesting, SJERP, Dienst Cultuur, de Sociale Dienst, enz... De Sociale Raad is met een meerderheid aan studenten zodat het ultieme verlengstuk van de studentendemocratie aan de VUB. Er waren twee lijsten van studenten voor de Sociale Raad: de Lijst Studentendemocratie (LSD) en een lijst van de Actief Linkse Studenten (ALS). Na twee jaar zetelen er weer verkozenen van twee lijsten in de Sociale Raad. Misschien belooft dit in de Sociale Raad terug de nodige discussie en energie te geven die het de laatste jaren miste. Nu de Sociale Raad na de lesvrije week werd geïnstalleerd is er ook weer een nieuwe Voorzitter aangeduid in de Sociale Raad. Excuseer, Voorzitter Liesbet Verreydt, student van de Lijst LSD, mag de weg bereiden voor een nieuw jaar studentenbeleid. Haar traditie getrouw zoekt De Moelial de gelukkige op en stelt ze enkele netelige vragen over wat de studenten gaan uitvoeren. Als ex-Vice-Praeses van Kinneke Baba verwachtte De Moelial een Giesbaars accent en een stel mattetaarten als ontvangst. Helaas voor dat laatste, maar ondertussen kwamen we wel te weten dat Geraardsbergen het echte 'manneke pis' heeft en dat de mannen van KB wel best toffe gasten zijn. Naast haar zit ook Kathleen Rampelberg, student in de Sociale Raad (eveneens van de lijst LSD) en Voorzitter van het Bureau van Studentenvetegenwoordigers. Maar hoe zit het nu met die Sociale Raad? En wat over enkele nakende hervormingen van de studentenvetegenwoordiging? De prijsverhogingen in het restaurant?

Er komen na de lentedvakantie al terug nieuwe verkiezingen voor de studenten in de Sociale Raad en Raad van Bestuur. Waarom dan verkiezingen in november voor zulk kort mandaat?

Liesbet Verreydt: Er is vorig jaar beslist met de veranderingen in het organiek statuut van de VUB het mandaat van de vertegenwoordigers, dus ook van de studenten, te laten gelijklopen met een academiejaar in plaats van met het kalenderjaar. Vandaar dat het mandaat van de studenten die nu verkozen zijn maar loopt tot en met september. In mei zullen er daarom al nieuwe verkiezingen zijn voor nieuwe mensen die een nieuw mandaat gaan opnemen in september.

Een aantal studenten wilden het mandaat van vorig jaar laten doorlopen tot eind mei 2004 met het argument dat twee verkiezingen zo kort op elkaar te veel zou worden. Het zou nodeloos verwarrend zijn en de studenten nodeloos opstapelen met verkiezingspamfletten. Waarom werden er dan toch verkiezingen gehouden?

Liesbet Verreydt: Ik denk dat ik er geen verkeerd antwoord mee geef als ik zeg dat de studentenparticipatie aan de VUB een beetje in het slop zit. Waarmee ik bedoel dat blijkbaar niet meer zoveel studenten aan de VUB weten wat zo'n mandaat opnemen inhoudt en wat je met zo een mandaat kan doen. Het is nu de bedoeling om de komende verkiezingen een grootscheepse campagne op te starten om aan de studenten duidelijk te maken waarvoor al die organen staan en hoe ze zich kunnen kandidaat stellen. Want op verschillende niveaus, gaande van vakgroep tot faculteit of Onderwijsraad kunnen studenten zich laten vertegenwoordigen. Met die campagne kunnen ze dus enerzijds gaan kijken waar hun interesses liggen en anderzijds geeft het de gelegenheid om nieuw bloed te krijgen. Nu zijn het voornamelijk studenten die aan het einde van hun 'studentencarrière' zitten die zich daarmee bezig houden.

Katleen Rampelberg: Het voornaamste argument hield eigenlijk ook in dat als we de mandaten lieten doorlopen er een pak studentenvetegenwoordigers zouden zijn geweest die al afstuderen.

LIJST STUDENTENDEMOCRATIE

Jullie zijn mee opgekomen met de Lijst Studentendemocratie (LSD). Zou je nog eens kort kunnen uitleggen met welke punten jullie naar de kiezer zijn getrokken?

Liesbet Verreydt: In de eerste plaats het feit dat we democratisch zijn en voor een democratische werking en structuur zijn. Voor de rest zijn we samen opgekomen in één ploeg maar daar blijven een hele hoop individuen in die lijst met verschillende visies. We zijn zeker een groep die niet willen verbonden worden aan een politieke kleur of strekking. Maar de personen binnen onze groep zijn allemaal wel van verschillende soorten politieke strekkingen. Het is juist die mengelmoes van verschillende strekkingen en standpunten dat het boeiend maakt. Maar dat is voor ons geen punt, wij vinden het ook niet nodig om vanuit een politieke strekking op te komen. Wij moeten er gewoon voor de ganse studentengemeenschap zijn. Een studentengemeenschap die ook gevarieerd is en met een diversiteit aan meningen en politieke strekkingen.

Maar dat was juist een belangrijke kritiek van het ALS. Omdat jullie niet met een duidelijk programma opkwamen vroegen jullie eigenlijk

Liesbet Verreydt, Voorzitter Sociale Raad (boven)

Katleen Rampelberg, Voorzitter Bureau voor Studentenvetegenwoordiger (onder)

"Nee, ik denk dat het beleid uittekenen geen mythe is. Het gaat om wat wij te zeggen hebben in de begroting van de sociale sector. Er bestaat volgens mij wel een mythe rond de bevoegdheden van de Sociale Raad. Maar de bevoegdheden zijn inderdaad de beleidlijnen uittekenen van de Sociale Sector Studenten. En om die beleidlijnen te kunnen uitvoeren, heb je middelen nodig(...)" (Liesbet Verreydt)

aan de kiezer om een blanco cheque te ondertekenen, de student wist niet op wat hij stemde. Kan dat?

Liesbet Verreydt: Er is wel een programma maar dat programma is niet politiek getint. Ik blijf erbij dat we hier op een vrije universiteit zitten waar alle meningen aan bod moeten kunnen komen. Wij komen met een programma naar voren waarin die politieke kleur niet duidelijk is, ook omdat we dat niet nodig achten om een beleid te vormen voor alle studenten. Want binnen de studenten vind je ook zodanig veel diversiteit dat je beslissing of je beleid niet mag getint zijn door een bepaalde kleur of door een bepaalde strekking want je bent er voor alle studenten.

Katleen Rampelberg: Ik wil toch de opmerking maken dat er wel min of meer een programma was. Een programma weliswaar dat in grote lijnen gebaseerd is op het programma van vorig jaar

Je had het zonet over enkele programmapunten zoals communicatie. In al de jaren dat De Moelial al interviews afneemt van SoR-voorzitters komt stevast het communicatieplan naar voren. Maar elk jaar blijft De Moelial met argusogen naar dat beruchte communicatieplan zoeken. Proberen jullie dat angstvallig geheim te houden voor de buitenwereld? Of is het iets anders?

Liesbet Verreydt: Wel, er bestaat een communicatieplan op papier maar de uitwerking ervan is inderdaad in gebreke gebleven. Het is dus nu de bedoeling om met de campagne niet alleen duidelijk te maken welke organen er zijn waaraan studenten kunnen deelnemen, hun visie uitdragen om gans de studentengemeenschap te verdedigen. We willen nu ook tonen welke kanalen er zijn en van die kanalen ook veelvuldig met die campagne gebruikmaken.

Katleen Rampelberg: Er is ook een onderling akkoord tussen het Bureau van Studentenvetegenwoordigers (BSV) en de Sociale Raad dat we samen gaan werken aan dat communicatieplan. Dus om er effectief werk van te maken dat dit plan geen dode letter blijft en dat er dus echt werk wordt gemaakt van de uitvoering ervan.

BREEKPUNTEN

Er zijn bijvoorbeeld stemmen die zeggen dat alles al bereikt is op vlak van sociale voorzieningen, een punt waarvoor de studenten hard hebben moeten knokken. Waar liggen de strijdpunten en breekpunten voor de studenten nog op dit moment?

Liesbet Verreydt: Wel, het sociaal beleid evolueert dag op dag en verandert door wat de overheid oplegt via decreten. Zeker zijn er nog dingen om te strijden. Er is het idee van een basissubsidie of een budget voor elke student, los van de beurzen die velen krijgen van de Vlaamse Gemeenschap, los van de individuele sociale dienstverlening van een instelling. We moeten kritisch blijven kijken naar al die evoluties en daarop gepast reageren. Een beleid zowel vanuit de overheid als dat vanuit de VUB blijft evolueren. Wanneer we inderdaad tot de conclusie komen dat het niet zo geweldig goed is als het allemaal lijkt, dan moeten we met onze vuisten op tafel slaan. Er zijn altijd uitdagingen, soms zijn ze niet altijd even duidelijk en moet je ze gaan opzoeken.

Tijdens de Raad van Bestuur werd er plots een document geagendeerd dat sprak van een hertekening van de Sociale Sector Studenten, met name de consolidatie van een sector "Studentenzaken" zonder dat de studenten zelf en de Sociale Raad hiervan op de hoogte waren. Hoe reageert u daarop?

Liesbet Verreydt: Ja, het gebeurt van tijd tot tijd wel eens dat de studenten daar in ene keer iets op tafel gegooid krijgen en niet werden geconsulteerd. Als je een goede studentenvetegenwoordiger bent, laat je dat niet zomaar aan je neus voorbij gaan. Er werd inderdaad een document op de tafel gegooid waarin onze mening niet werd gevraagd (zie artikel p.2). Wat de structuur betreft, is dat eigenlijk iets wat ten goede kan komen aan de VUB. Als studentenvetegenwoordiger moet jij je lijnen kunnen verdedigen en maken dat je overal een plaatsje hebt en overal iets op te zeggen hebt en zeker voor de Sociale Raad dat je het beleid kan uittekenen. We zijn de enige universiteit die zo verregaand is en waarin studenten effectief het beleid voor de sociale sector kunnen uittekenen.

(vervolg p.10)

OSCAR 2004 - HET VERDICT

One film to rule them all, of vijgen na de lente

Hollywood heeft zichzelf zonet voor de 76e keer in de bloemetjes gezet met de uitreiking van The Academy Awards, maar heeft dat sinds lang niet meer op zulke voorspelbare en weinig amusante manier gedaan dan dit jaar. De Oscarceremonie bevatte vrijwel geen spectaculaire momenten en de uitreiking zelf leverde geen verrassingen op. Zoals verwacht wist Lord of the Rings: The Return of the King alle elf nominaties te verzilveren e venaarde het daarmee de records van Ben-Hur (1959) en Titanic (1997). We kunnen deze triomf beschouwen als een beloning voor de hele trilogie.

Billy Crystal was na enkele jaren afwezigheid terug als presentator, en dit feit werd alom toegejuicht. Nochtans waren Steve Martin en Whoopi Goldberg ook sterke ceremoniemeesters, maar Crystal toonde in een hilarische compilatie waarom hij hen overtreft. Hij dook op in allerlei fragmenten van genomineerde films en kon daarbij rekenen op leuke cameo's van Michael Moore (die zich liet vertrappelen door een mammoet uit Lord of the Rings) en Jack Nicholson (als een gezonnebrilde Gandalf). Maar na deze spetterende intro, die hij vervolledigde met een dappere, grappige medley, was de pret er eigenlijk af. Hier en daar volgde een leuk grapje of een smakelijk gastoptreden (Jack Black, Owen Wilson en Ben Stiller, Blake Edwards, ...) maar verder was dit een eenonige show vol mooie mensen die de meest inspiratieloze aankondigingen deden. Enkel Liv Tyler zorgde er bij de voorstelling van de genomineerde liedjes voor, de bloeddruk te doen stijgen. Haar appetijtelijke voorkomen werd immers briliant geaccentueerd met een geweldige bril... de meest sexy schooljuf ooit mocht slaapverwekkende songs van Sting, Elvis Costello en Annie Lennox aankondigen. Enkel het bruisende nummer uit 'Les Triplets de Belleville' zorgde voor wat ambiance.

Peter Jackson (hier druk in de weer in zijn eerste film, Bad Taste) won de Oscars voor...

Beste film, beste regie, beste screenplay (op basis van bestaand materiaal), beste montage, beste art director, beste kostuumontwerp, beste make-up, beste muziek, beste geluid, beste special effects.

Al snel bleek dat al het gedoe nergens voor nodig was. De finale van Peter Jackson's epische fantasy-trilogie kaapte elke Oscar weg waar hij voor genomineerd was. Allemaal verdiende trofeeën, want in elke categorie was Lord of the Rings: The Return of the King de beste kandidaat, maar het zorgt wel voor erg tamme televisie. In

categorieën waar geen nominatie voor TROTK te bespeuren viel, viel Master and Commander twee maal in de prijzen. Dat betekende dat de hele voorstelling lang het podium gevuld werd met Australiërs en Nieuw-Zeelanders, die hun werelddeel daarmee flink in de kijker zetten.

Sofia Coppola won compleet terecht de Oscar voor Beste Originele Scenario. Zij zorgde immers voor de enige film uit de categorie 'Beste Film' die niet op een boek was gebaseerd, wat illustreert

dat schrijftalent in Hollywood een zeldzaamheid begint te worden. Het mooie Lost In Translation won daarmee ook zijn enige Oscar. Beste Buitenlandse Film werd het sentimentele en prekerige Les Invasions Barbares uit Canada. Finding Nemo werd volkomen begrijpelijk en ook wel verdiend verkozen tot Beste Animatiefilm.

Wat leverde België een kleine teleurstelling op, want het hoogst inventieve Les Triplets de Belleville, een Belgische coproductie, viel daardoor uit de boot.

In de acteurscategorieën maakte Lord of the Rings geen kans. Tim Robbins werd met zijn doorleefde vertolking van een misbruikte, maar van moord verdachte kerel in Clint Eastwood's loodzware Mystic River, winnaar van de Oscar voor Beste Acteur in een bijrol. Ondanks zijn sterk uitgesproken afkeer voor President Bush, en het feit dat hij en zijn partner Susan Sarandon zelfs een keer niet welkom waren op de Oscaruitreiking vanwege te straffe politieke uitspraken, kreeg deze steengoede acteur dan eindelijk toch een gouden beeldje. Die andere rebel uit Hollywood, Sean Penn, de hoofdrolspeler uit Mystic River (en ook heel straf in 21 Grams), was tegen zijn gewoonte in komen opdagen naar de uitreiking en hij wist blijkbaar waarom. Hij had enkel wat te

vrezen van Bill Murray, de ster uit Lost In Translation, wat voor het enige ietwat spannende moment in deze show zorgde. Maar Penn is één van de allerbeste acteurs van zijn generatie en verdient die Oscar dubbel en dik. Hij ging trouwens tegen alle vooroordelen in met een oprechte en bescheiden speech die geen enkele politieke verwijzing of sneer naar belachelijke prijzenslagen bevatte. Ons respect voor dit genie stijgt nu nog.

Weinig verbazend ging niet 'Les triplettes...' maar

Finding Nemo met het bladgouden beeldje lopen

Bij de dames zorgde Renée Zellweger voor een teleurstelling. Drie Oscarnominaties al, en nu zelfs een Oscar, en dat terwijl ze nog nooit een goeie prestatie heeft neergezet en doorgaans maar middelmatige films aflevert. Dat dan iemand als Jennifer Jason Leigh zelfs nog nooit genomineerd werd, of grote dames als Sigourney Weaver, Glenn Close of Joan Allen het na al die jaren nog steeds zonder Oscar moeten stellen, is een bitter feit. We hopen dat Zellweger, die in Cold Mountain een even bejubelde als bekritiseerde rol neerzette, snel door de mand mag vallen. Wellicht vrees ze daar zelf ook wel voor, want het mens aanvaardde haar Oscar haast beschaamd, oprecht nederig, misschien vermoedend dat dit echt te veel eer was, en prevelde de saaiste Oscarspeech sinds jaren.

Voor meer glitter zorgde Charlize Theron, die voor haar (naar verluidt) glansrol in Monster beloofd werd als Beste Actrice. Theron loopt al jaren mooi - zeg maar oogverblindend - te wezen in sterke films als The Yards, The Devil's Advocate en The Ciderhouse Rules (we vergeten maar even The Astronaut's Wife, Sweet November en The Italian Job) en breekt nu definitief door met de rol van seriemoordende en ter dood veroordeelde prostituee in het kleinschalige drama Monster. Haar triomf doet wat denken aan Halle Berry's Oscaroverwinning, want ook deze schoonheid had nog nooit echt overtuigd en won eveneens voor een onafhankelijke, bescheiden film. Theron versloeg Hollywooddiva Diane Keaton en de overigens ook erg sterke Naomi Watts, Samantha Morton en de dertienjarige Keisha Castle-Hughes.

Gelukkig duurde deze Oscaruitreiking nog vrij kort en waren er ook opvallend weinig beschamende momenten. Maar veel fun viel er niet aan te beleven, laat staan dat er verrassingen voorkwamen. Sterren kijken gaf nog wat voldoening aan bepaalde filmfans, maar verder was dit een weinig memorabele aflevering van The Academy Awards. Volgend jaar beter...

Sven De Schutter

Recensies 21 grams

Sean Penn moet nogal wat leed in zijn psyche dragen. Method-gewijs telkens opnieuw acterend de dood vergelden vergt ongetwijfeld een bijzonder zuur 'affectief geheugen' (waaruit de Strasberg-volgelingen sinds Brando moeten putten). Na 'Mystic River' moet onze favoriete masochist niet alleen kindermoorden, maar ook nog eens een vrouw die hij beu is, een hem door haar per kunstmatige inseminatie opgedrongen kind en een mislukte harttransplantatie verdragen. Waar heeft de man die bijna vier jaar met Madonna was getrouwd dat verdiend?

Snoodaardige sadist van dienst is de Mexicaan Alejandro González Iñárritu, die voor 'Amores Perros' de prijzen oververdiend aanéénreeg. "Hectische regie... uitermate rauw en troosteloos... een zeer sterk regiedebuut", schreef K.U.T in 2000. Begrijpelijk dan ook dat de man voor '21 grams' zijn oude ploeg bijéénhield. Chef camera Rodrigo Prieto (Frida, 8 Mile, 25th Hour) is hier echter overduidelijk meer op dreef dan scenarist Guillermo Arriaga. Of resulteert de "annabediepe" nasmaak die de film nalaat hier meer uit de montage van Stephen 'Traffic' Mirrione, die het soms iets té slim wil spelen?

Genoeg sterke scènes en karakterkoppen nochtans, in '21 grams'. Penn die zit te schaken op zijn laptop, die dichtklapt en zijn verklede,

spierwitte voeten ziet. Gainsbourg die wordt gedumpte. Melissa Leo die zich vertwijfeld aan haar man vastklampt. Del Toro als te hard gerobend herboren christen. Watts die een gigantische klap te verwerken krijgt en zich in de drugs stort. De goeie acteurs worden bovendien even rauw in beeld gebracht als in Iñárritu's

hondenode, met verschillende gebleekte kleurenpaletten en handcamera's. Soms over-, soms nauwelijks belichte beelden die korreliger worden naarmate onze keel wordt verondersteld zich dicht te snoeren.

Probleem is dat we het over-dramatische en soms ongelooftwaardige verhaaltje (hrr, en zeggen dat er VTM-televisiefilms aankomen) in een danige vorm krijgen gepresenteerd, dat de hals zich los genoeg voelt om af en toe een verveeld kuchje te lossen. '21 grams' presenteert zich vormelijk origineel, maar neemt de kijker bij het handje. Het in stukken hakken van een verhaal werkt soms wonderwel bij saga's rond misdaad en vergelding (Memento, The Limey), waarin de personages in de beste Stanislavski-traditie enigmatische vraagtekens vormen. Het puzzelen wordt stukken minder intrigerend als de kijker naast diezelfde thema's nog eens stukjes uit het goed geacteerd verwerken van (meerdere) harttransplantaties, goed geacteerd verwerken van het doden van andermans kinderen, goed geacteerd verwerken van gevangenisstraf(-fen), goed geacteerd verwerken van de dood van je eigen man en kinderen -enzoverder enzovoorts- vermengd met te langdradige scènes moet assembleren. En daar veranderen de sterke cast, de bezwerende beelden en de bijzonder goed uitgevoerde eindsceën weinig aan.

Jan Sulmont

www.kutsite.com

OSCAR 2004 - HET VERDICT

One film to rule them all, of vijgen na de lente

Hollywood heeft zichzelf zonet voor de 76e keer in de bloemetjes gezet met de uitreiking van The Academy Awards, maar heeft dat sinds lang niet meer op zulke voorspelbare en weinig amusante manier gedaan dan dit jaar. De Oscarceremonie bevatte vrijwel geen spectaculaire momenten en de uitreiking zelf leverde geen verrassingen op. Zoals verwacht wist Lord of the Rings: The Return of the King alle elf nominaties te verzilveren e evenaarde het daarmee de records van Ben-Hur (1959) en Titanic (1997). We kunnen deze triomf beschouwen als een beloning voor de hele trilogie.

Billy Crystal was na enkele jaren afwezigheid terug als presentator, en dit feit werd alom toegejuicht. Nochtans waren Steve Martin en Whoopi Goldberg ook sterke ceremoniemeesters, maar Crystal toonde in een hilarische compilatie waarom hij hen overtreft. Hij dook op in allerlei fragmenten van genomineerde films en kon daarbij rekenen op leuke cameo's van Michael Moore (die zich liet vertrappelen door een mammoet uit Lord of the Rings) en Jack Nicholson (als een gezonnebrilde Gandalf). Maar na deze spetterende intro, die hij vervolledigde met een dappere, grappige medley, was de pret er eigenlijk af. Hier en daar volgde een leuk grapje of een smakelijk gastoptreden (Jack Black, Owen Wilson en Ben Stiller, Blake Edwards, ...) maar verder was dit een eentonige show vol mooie mensen die de meest inspiratieloze aankondigingen deden. Enkel Liv Tyler zorgde er bij de voorstelling van de genomineerde liedjes voor, de bloeddruk te doen stijgen. Haar appetijtelijke voorkomen werd immers briliant geaccentueerd met een geweldige bril... de meest sexy schooljuf ooit mocht slaapverwekkende songs van Sting, Elvis Costello en Annie Lennox aankondigen. Enkel het bruisende nummer uit 'Les Triplets de Belleville' zorgde voor wat ambiance.

Peter Jackson (hier druk in de weer in zijn eerste film, Bad Taste) won de Oscars voor...

Beste film, beste regie, beste screenplay (op basis van bestaand materiaal), beste montage, beste art director, beste kostuumontwerp, beste make-up, beste muziek, beste geluid, beste special effects.

Al snel bleek dat al het gedoe nergens voor nodig was. De finale van Peter Jackson's epische fantasy-trilogie kaapte elke Oscar weg waar hij voor genomineerd was. Allemaal verdiende trofeeën, want in elke categorie was Lord of the Rings: The Return of the King de beste kandidaat, maar het zorgt wel voor erg tamme televisie. In

categorieën waar geen nominatie voor TROTK te bespeuren viel, viel Master and Commander twee maal in de prijzen. Dat betekende dat de hele voorstelling lang het podium gevuld werd met Australiërs en Nieuw-Zeelanders, die hun werelddeel daarmee flink in de kijker zetten.

Sofia Coppola won compleet terecht de Oscar voor Beste Originele Scenario. Zij zorgde immers voor de enige film uit de categorie 'Beste Film' die niet op een boek was gebaseerd, wat illustreert

dat schrijftalent in Hollywood een zeldzaamheid begint te worden. Het mooie Lost In Translation won daarmee ook zijn enige Oscar. Beste Buitenlandse Film werd het sentimentele en prekerige Les Invasions Barbares uit Canada. Finding Nemo werd volkomen begrijpelijk en ook wel verdiend verkozen tot Beste Animatiefilm.

Dat leverde België een kleine teleurstelling op, want het hoogst inventieve Les Triplets de Belleville, een Belgische coproductie, viel daardoor uit de boot.

In de acteurscategorieën maakte Lord of the Rings geen kans. Tim Robbins werd met zijn doorleefde vertolking van een misbruikte, maar van moord verdachte kerel in Clint Eastwood's loodzware Mystic River, winnaar van de Oscar voor Beste Acteur in een bijrol. Ondanks zijn sterk uitgesproken afkeer voor President Bush, en het feit dat hij en zijn partner Susan Sarandon zelfs een keer niet welkom waren op de Oscaruitreiking vanwege te straffe politieke uitspraken, kreeg deze steengoede acteur dan eindelijk toch een gouden beeldje. Die andere rebel uit Hollywood, Sean Penn, de hoofdrolspeler uit Mystic River (en ook heel straf in 21 Grams), was tegen zijn gewoonte in komen opdagen naar de uitreiking en hij wist blijkbaar waarom. Hij had enkel wat te

vrezen van Bill Murray, de ster uit Lost In Translation, wat voor het enige ietwat spannende moment in deze show zorgde. Maar Penn is één van de allerbeste acteurs van zijn generatie en verdient die Oscar dubbel en dik. Hij ging trouwens tegen alle vooroordelen in met een oprechte en bescheiden speech die geen enkele politieke verwijzing of sneer naar belachelijke prijzenslagen bevatte. Ons respect voor dit genie stijgt nu nog. Weinig verbazend ging niet 'Les triplettes...' maar

Finding Nemo met het bladgouden beeldje lopen

Bij de dames zorgde Renée Zellweger voor een teleurstelling. Drie Oscarnominaties al, en nu zelfs een Oscar, en dat terwijl ze nog nooit een goeie prestatie heeft neergezet en doorgaans maar middelmatige films aflevert. Dat dan iemand als Jennifer Jason Leigh zelfs nog nooit genomineerd werd, of grote dames als Sigourney Weaver, Glenn Close of Joan Allen het na al die jaren nog steeds zonder Oscar moeten stellen, is een bitter feit. We hopen dat Zellweger, die in Cold Mountain een even bejubelde als bekritiseerde rol neerzette, snel door de mand mag vallen. Wellicht vrees ze daar zelf ook wel voor, want het mens aanvaardde haar Oscar haast beschaamd, oprecht nederig, misschien vermoedend dat dit echt te veel eer was, en prevelde de saaiste Oscarspeech sinds jaren.

Voor meer glitter zorgde Charlize Theron, die voor haar (naar verluidt) glansrol in Monster beloofd werd als Beste Actrice. Theron loopt al jaren mooi - zeg maar oogverblindend - te wezen in sterke films als The Yards, The Devil's Advocate en The Ciderhouse Rules (we vergeten maar even The Astronaut's Wife, Sweet November en The Italian Job) en breekt nu definitief door met de rol van seriemoordende en ter dood veroordeelde prostituee in het kleinschalige drama Monster. Haar triomf doet wat denken aan Halle Berry's Oscaroverwinning, want ook deze schoonheid had nog nooit echt overtuigd en won eveneens voor een onafhankelijke, bescheiden film. Theron versloeg Hollywooddiva Diane Keaton en de overigens ook erg sterke Naomi Watts, Samantha Morton en de dertienjarige Keisha Castle-Hughes.

Gelukkig duurde deze Oscaruitreiking nog vrij kort en waren er ook opvallend weinig beschamende momenten. Maar veel fun viel er niet aan te beleven, laat staan dat er verrassingen voorkwamen. Sterren kijken gaf nog wat voldoening aan bepaalde filmfans, maar verder was dit een weinig memorabele aflevering van The Academy Awards. Volgend jaar beter...

Sven De Schutter

Recensies 21 grams

Sean Penn moet nogal wat leed in zijn psyche dragen. Method-gewijs telkens opnieuw acterend de dood vergelden vergt ongetwijfeld een bijzonder zuur 'affectief geheugen' (waaruit de Strasberg-volgers sinds Brando moeten putten). Na 'Mystic River' moet onze favoriete masochist niet alleen kindermoorden, maar ook nog eens een vrouw die hij beu is, een hem door haar per kunstmatige inseminatie opgedrongen kind en een mislukte harttransplantatie verdragen. Waar heeft de man die bijna vier jaar met Madonna was getrouwd dat verdiend?

Snoodaardige sadist van dienst is de Mexicaan Alejandro González Iñárritu, die voor 'Amores Perros' de prijzen oververdiend aanéénreeg. "Hectische regie... uitermate rauw en troosteloos... een zeer sterk regiedebuut", schreef K.U.T in 2000. Begrijpelijk dan ook dat de man voor '21 grams' zijn oude ploeg bijéénhiel. Chef camera Rodrigo Prieto (Frida, 8 Mile, 25th Hour) is hier echter overduidelijk meer op dreef dan scenarist Guillermo Arriaga. Of resulteert de "annabediepe" nasmaak die de film nalaat hier meer uit de montage van Stephen 'Traffic' Mirrione, die het soms iets té slim wil spelen?

Genoeg sterke scènes en karakterkoppen nochtans, in '21 grams'. Penn die zit te schaken op zijn laptop, die dichtklapt en zijn verklede,

spierwitte voeten ziet. Gainsbourg die wordt gedumpte. Melissa Leo die zich vertwijfeld aan haar man vastklampt. Del Toro als te hard gerobend herboren christen. Watts die een gigantische klap te verwerken krijgt en zich in de drugs stort. De goeie acteurs worden bovendien even rauw in beeld gebracht als in Iñárritu's

hondenode, met verschillende gebleekte kleurenpaletten en handcamera's. Soms oversoms nauwelijks belichte beelden die korreliger worden naarmate onze keel wordt verondersteld zich dicht te snoeren.

Probleem is dat we het over-dramatische en soms ongelooftwaardige verhaaltje (brr, en zeggen dat er VTM-televisiefilms aankomen) in een danige vorm krijgen gepresenteerd, dat de hals zich los genoeg voelt om af en toe een verveld kuchje te lossen. '21 grams' presenteert zich vormelijk origineel, maar neemt de kijker bij het handje. Het in stukken hakken van een verhaal werkt soms wonderwel bij saga's rond misdaad en vergelding (Memento, The Limey), waarin de personages in de beste Stanislavski-traditie enigmatische vraagtekens vormen. Het puzzelen wordt stukken minder intrigerend als de kijker naast diezelfde thema's nog eens stukjes uit het goed geacteerd verwerken van (meerdere) harttransplantaties, goed geacteerd verwerken van het doden van andermans kinderen, goed geacteerd verwerken van gevangenisstraf(-fen), goed geacteerd verwerken van de dood van je eigen man en kinderen -enzoverder enzovoorts- vermengd met te langdradige scènes moet assembleren. En daar veranderen de sterke cast, de bezwerende beelden en de bijzonder goed uitgevoerde eindscène weinig aan.

Jan Sulmont

www.kutsite.com

VRIJ ONDERZOEK

“Het impliceert vrijheid en een pluralistische maatschappij die tolerant is ten opzichte van andere standpunten en meningen”

De term vrij onderzoek beslaat twee velden: het vrij onderzoek in de wetenschappen, en het vrij onderzoek als maatschappelijke houding. Daar vrijwel iedereen in 's lands wetenschappelijke kringen het met het eerste punt eens is wegens de noodzaak van wetenschappelijke credibiliteit, zal ik in wat volgt enkel het tweede luik bespreken.

Vrij onderzoek laat toe alles wat we weten in vraag te stellen, opnieuw te onderzoeken en nieuwe stellingnames over wat 'de waarheid' zou moeten zijn, innemen. Vrij onderzoek veronderstelt een open houding die omgaat met nieuwe informatie vanuit op dat moment verdedigbare houdingen en waarheden. Vrij onderzoek zou ons ook in staat moeten stellen om net de referentiekaders en waardenpatronen waarmee we maatschappelijke problemen, thema's en feitelijkheden aanpakken, steeds opnieuw in vraag te stellen, wat spijtig genoeg niet altijd gebeurt. De term 'vrij onderzoek' wordt vaak gehanteerd om dissidente standpunten te formuleren, met name aan de linkerzijde van het politieke spectrum, als zou het geheel van onze maatschappij op iets anders gebaseerd zijn. Hoewel het maatschappelijke debat zeker gebaat is bij een opentrekking van het spectrum te behandelen of rekening mee te houden thema's, wordt de term van het vrij onderzoek vaak aangewend om vanuit een verstand moreel patroon dat zelf nooit ter discussie staat, een bepaalde visie op maatschappelijke thema's weer te geven. Al te

vaak verschaft deze schijn van vrij onderzoek een valse legitimiteit aan standpunten die wegens de manier waarop ze tot stand zijn gekomen, niets met vrij onderzoek te maken hebben. Dat soort

Vrij onderzoek impliceert een maatschappelijke context waarin het vrij onderzoek door vrijzinnigen kan gebeuren: het impliceert vrijheid en een pluralistische maatschappij die tolerant is ten opzichte van andere standpunten en meningen. Een maatschappij zou ons moeten toestaan om de statische zekerheden over onszelf te verwerpen en ons in een voortdurend experiment te begeven. Het relativeren wie je bent en wat je weet resulteert uiteindelijk ook in het relativeren van de andere en zijn of haar kennis. Daarom dat vrijzinnigheid in een autoritair-dogmatische omgeving zich niet of nauwelijks kan ontplooiën: een relativisering wordt snel geïnterpreteerd als een aanval op de bestaande waarheden en dogma's, en dus ook op de personen waarmee ze onlosmakelijk verbonden zijn en bovendien op de personen die deze dogma's uitdragen. Vandaar dat in vroegere tijden deze intuïtief correcte levenswijze vooral binnenskamers werd beleefd.

Als men terugkijkt op de houding van de Katholieke Kerk in het verleden en het heden met betrekking tot de vrijzinnigheid en meer specifiek de vrijmetselarij, realiseert men zich dat vrijzinnigen zich in een relatief vijandelijke omgeving bevinden. We zullen voortdurend

moeten vechten tegen uiterlijke invloeden die via sluiske wegen hun dogma's of de verhuiling ervan onder de vorm van onverklaarbare levensrichtlijnen en normen zich in onze levens nestelen. Denk maar even aan de richtlijnen die de paus aan alle katholieke universiteiten richtte, waarin hij de rectoren aanmaande om via elke mogelijke weg, met alle mogelijke middelen de katholieke levenswijzen en de goede normen en waarden van de katholieke leer te implementeren. Geen enkele katholieke universiteit die de richtlijnen expliciet heeft verworpen. Niet alleen maar vooral hierom is de zin van een georganiseerde vrijzinnigheid te vinden. Een stenen dam valt met druppels alleen niet te doorbreken, maar een heuse rivier is al een betere poging. Een vrijzinnige die georganiseerde vrijzinnigheid afdoet als een tweede kerk, beseft niet dat de maatschappelijke context voor vrijzinnigheid en vrij onderzoek moet gecreëerd worden en moet blijven gecreëerd worden door aan vrijzinnigheid ook een politieke dimensie te geven

Naast de strijd tegen externe factoren, die de katholieken trouwens ook voeren, heeft de vrijzinnige ook de taak zich te verzetten tegen interne invloeden van mensen die vanuit een weliswaar ooit geëmanciperde houding bepaalde nieuwe 'regels' hebben ontworpen, vonden dat dit volstond, achterover leunden en probeerden met wat zij meer en meer als een

geopenbaarde waarheid beschouwden de maatschappij te dirigeren. Neemt men genoeg met de eigen stellingnames, en schermt men het eigen grote gelijk af voor externe invloeden, omdat zijn persoon aan deze stellingname en ideologie is verbonden, dan laat men ooit emancipatorisch bewonderenswaardige standpunten verstenen tot een dogma. Hier kom ik terug op de allusies die ik maakte op de Studiekring Vrij Onderzoek in het begin van mijn vertoog. Het is onaanvaardbaar dat een studiekekring die geen studiekekring meer is, en die een dergelijke naam draagt, een van de grootste proponenten is van een dergelijke verstande, op dogma's gestoelde maatschappelijke visie, en dat op een universiteit als de VUB.

Vrijzinnigheid is de meest actieve van alle levenshoudingen: naast het zichzelf verdedigen tegen externe factoren en het uitdragen van de eigen levensvisie, moeten ook offers gebracht worden daar waar de amorfe massa van de vrije gedachten, die enkel doorvlochten is met de structuur van de ratio, tot steen verworden is.

Davor Meersman

Een mening over Vrij Onderzoek?

ANTWOORD

“De laster is als een wesp die u lastig valt en tegenover welke men geen enkele beweging moet maken, zijkert men er zeker van is haar te doden, want anders herhaalt zij haar aanval met nog grotere woede” (Nicolas Chamfort)

Een Recht van Antwoord heeft steeds iets onzinnigs, zeker als het een antwoord betreft op een vraag die nooit werd gesteld. 'Altijd de bal, nooit de man spelen' luidt een weloverwogen zegswijze. Maar ook dit valt te betwijfelen, aangezien dit in laatste instantie steeds afhankelijk is van welk spel men wil spelen. Echt verbouwereerd was dan ook niemand, na het lezen van het opiniestuk over het Vrij Onderzoek. Immers, naar de wijze woorden van Berkeley zijn er 'slechts weinigen die denken, maar toch houdt iedereen er meningen van na'. En aangezien wij leden van de Studiekring Vrij Onderzoek allen open van geest zijn, aanvaarden wij ook de mening van zij die veeleer getuigen van persoonlijke rancune dan van helder inzicht. Sta ons dan ook toe, niet onbezonnen te reageren op deze aantijgingen die het product zijn van passievolle agressie. Als getrouwe aanhangers van het Vrij Onderzoek menen wij dat bij een vraag niet altijd een antwoord, maar dat voor de wijze bij de vraag een wedervraag hoort.

Beste coördinator, goede vriend, vurige beschermheilige van het Vrij Onderzoek. Uw passionele liefdesverklaring voor het vrij woord en de experimentele levenswijze wekken spontaan een collectieve vreugdedans bij ons op. Want steeds weer doemt diezelfde

existentiële vraag bij ons op, de vraag naar de zin van een onbaatzuchtig verdoen van onze tijd aan zaken die niemand waardevol acht. De wijze waarop wij ieder jaar ongezouten kritiek dienen te verwerken biedt ons echter steeds een vrouwelijke houvast. Indien wij in staat blijven de centrumgeesten, waarvoor U immers een warm pleidooi verzorgt, te begeesteren tot het nemen van de ongenueerde pen, dan hebben wij ons doel bereikt. Oorlog levert uitstekende verhalen op, daar waar de vrede slechts schrale lectuur is, zoals T. Hardy geestig stelt. Zijn het niet het Debat, de Discussie en de Oppositie die steeds de meest inspirerende momenten van het Vrije Onderzoek opleveren? En toont uw ongenueerde - maar in onze ogen daarom niet minder waardevolle - mening niet juist aan dat wij hiertoe in staat zijn?

Beste coördinator en goede vriend. Wij wensen de massa niet te verheffen met oude versterde ideologieën, wij beseffen daarvoor niet voldoende goddelijk te zijn. Wij zijn Vrije Onderzoekers omdat wij menen voldoende te hebben aan ons eigen grote gelijk, zonder hierbij de noodzaak in te zien deze aan allen op te dringen. Uw analyse van wat het Vrij Onderzoek dient te bewerkstelligen lijkt ons dan ook in te gaan tegen de geest van uw vurige pleidooi. Denkt U daadwerkelijk inzicht te hebben in de reïne essentie van het Vrij Onderzoek? Indien U op deze vraag zonder enige vorm van bescheiden twijfel positief meent te kunnen antwoorden, dan nodigen wij U uit om samen met uw goddelijke geest onze man-en-vrouwschappen te versterken. Wij

kijken er allen naar uit uw boodschap te aanhoren en onze versterde geesten te verlichten. U die de sleutel heeft om het redelijke inzicht te onderscheiden van de versterde mening.

Beste coördinator en goede vriend. Uw inzichten getuigen van het onbelemmerde gebruik van de mogelijkheden van de Rede. Uw verlichte oproep, dat wij er voor moeten waken dat de georganiseerde vrijzinnigheid niet tot een tweede kerk verwordt, was ons immers vreemd vooraleer wij de vreugde hadden ons door uw woorden uit onze onmondigheid te bevrijden. Het was echter verontrustend te lezen hoe U zich in uw wakbede wenst te gedragen als een door de duivel bezeten Inquisiteur. Ook de Inquisitie dacht met de sleutel van de goddelijke Rede in de hand te kunnen oordelen. Het strijden tegen Externe en Interne factoren, noemt u deze waakvlam, wat al te vaak neigt tot het ongenueerd benoemen van vrienden en vijanden. Maar als Verlichte geest die meent te waken over het reine Vrij Onderzoek, zal U ons deze opmerking in de marge wel vergeven. Maar U begrijpt wellicht ook dat de term offer, waarvan in uw wijze besluit sprake is, ons bevreemdt. Eer en macht stonden centraal in het gloriejperk van het grote Romeinse Rijk. Zij die de macht in het Romeinse Rijk vertegenwoordigden werden overladen met ererbewijzen, en een offer was het middel om dit ontzag te tonen. Offeren is een eerbetoon aan de macht.

Beste coördinator en goede vriend. Hopelijk behoren wij niet tot de verstande Vijanden die U wenst te offeren in uw Vrijzinnige tempel. Indien het macht is dat U beoogt dan kunnen wij hieromtrent redelijk onderhandelen. De woorden van Jezus zijn ons allen welbekend. Op de vraag naar zijn oordeel over de belastingsplicht, aan de Joden opgedrongen door de Romeinse bezetter blijkt onmiddellijk dat deze al te brave man geen verstand heeft van geld. Aandachtig bekijkt Jezus een muntstuk waarop hij wijst naar de Keizerlijke afbeelding. Geef aan de keizer wat hem toekomt, en aan god wat van God is.

Beste coördinator. Laat ons de woorden van Jezus in onze harten dragen. Is het macht dat U beoogt, het is U gegund. Het belangrijkste in ons leven en samenleven is dat wij aan God geven wat aan God toekomt, en ons niet druk maken over de keizer: geef hem wat hem toekomt. Aan U de eer en de macht, het offerschap laten wij liever grazen in de groene velden van ons eigen versterde en naïeve gelijk.

Het is ondertussen weeral de vijfde editie van het Groot Beschrijf in ons aller Belgische hoofdstad. Op 24 en 25 april 2004 zal Brussel de literatuur omarmen, ontdekken, experimenteren, beminnen en bezingen. De literatuur zal present zijn op talrijke plekken in de stad - bekend óf verborgen.

Het thema van dit jaar is 'Alles heeft een begin' waarmee de organisatoren weer breed uitsmeren met een rijk gevuld palet van Nederlandstalige schrijvers. Zij voeren het hoogste woord, naast een selectie anderstalige auteurs. Ze bevinden zich in goed gezelschap van allerlei slag als muzikanten, acteurs en literaire vertalers. Een greep uit het aanbod: Arnon Grunberg, een bezinging van Pablo Neruda, Michaël Zeeman, Geert van Istendael, Michel Tournier en ander Nederlands-Vlaams literair kruim.

Het Groot Beschrijf gaat van start op zaterdagavond 24 april in de Beursschouwburg, met een gevuld programma. Zondag 25 april blijft de literaire hoogdag met voorstellingen overal in Brussel zoals in de Monk, kanaalboor Mozart, het Stadhuis en het Justitiepaleis.

Voor meer info kan je terecht op tel: 02/223.68.32, info@beschrijf.be of www.beschrijf.be

HET GROOT BESCHRIJF

Brussel, 24 & 25 april 2004

Alles heeft een begin
info 02/223.68.32 www.beschrijf.be

!!DE MOEIAL GEEFT VRIJKAARTEN WEG!!

Because we like you so much! De Moeial heeft beslag kunnen leggen op 5 vrijkaarten voor "INFLUENZA" zaterdagavond op 24 april in de Beursschouwburg.

Mail sito presto naar moeial@vub.ac.be (naam en telefoon) en de vijf eersten krijgen een mooie vrijkaart!

liefs, de redactie

Pablo Neruda herleeft in Antwerpen

*"Schenk me de stilte, het water, de hoop.
Schenk me de strijd, het ijzer, de vulkanen."*

Pablo Neruda wordt op 12 juli 1904 geboren onder de naam Neftali Reyes Basoalto. Vanaf 1927 tot aan zijn dood bekleedt hij verschillende consulaire posten in Latijns-Amerika en Spanje. In 1971 wordt hij ambassadeur van Chili in Parijs.

Met de publicatie van de poëziebundel *'Twintig liefdesgedichten en een wanhoopslied'* in 1924 wordt de jonge dichter wereldberoemd. Deze bundel was voor hem het startsein van een bloeiende literaire carrière. Op 21 oktober 1971 wordt hem de Nobelprijs voor literatuur toegekend 'voor een poëzie die, met de indringende sterkte van een natuurkracht, leven schenkt aan de toekomst en de dromen van een continent'. Midden in de inferno van generaal Pinochets militaire staatsgreep tegen de regerende Unidad Popular en haar president Salvador Allende, overlijdt Pablo Neruda op 24 september 1973 in tragische omstandigheden.

Op vrijdag 23 april vindt er Antwerpen een literaire avond plaats rond de gedichten van de Chileense dichter. Dit onder begeleiding van Dirk Van Esbroeck, Juan Masondo, Hilde Uitterlinden en Charles Cornette. Zij brengen zowel vertaalde als Spaanse gedichten naar voor onder muzikale begeleiding.

Gedichten van Pablo Neruda "Ik beken, ik heb geleefd"
Tijd? 20u30 - Locatie? Zuiderpershuis - Antwerpen
Voor meer info Dienst Ceremoniën - ceremonien@vub.ac.be - 02/629.22.34

De Moeial mag 10 VRIJKAARTEN weggeven. De eerste 10 mailers naar ceremonien@vub.ac.be (met naam en telefoon) krijgen van de VUB een vrijkaartje bij de ingang aan het Zuiderpershuis

KOS TO GLO TOV

tijdschrift voor tekst en beeld

De kamer gloeide
op en neer,
verstregelde tweevoeters
voorfracties van momenten

van omstandig verlangen
en lopslipige afstandigheid,
met verschillende wil,
impuls
reflex
of spasme.

Wat volgde was nog te baren
neologisme;
al kriolend kind
van een onbegonnen tijd.

Bijnens Jo

In het najaar van 2003 verscheen het proefnummer van Kostoglotov, een gloednieuw tijdschrift voor tekst en beeld.

Kostoglotov wordt gefascineerd door de objectiviteit die het papier voorwendt. Hij leest halstarrig en ruimt plaats voor tekst en beeld: foto, poëzie, recensie, kritiek, manifest, ... Hij bundelt inzendingen en dringt een volgorde op, maar vergeet de bijsluit. Voor 2004 staan 2 uitgaven gepland. Een eerste deadline verschijft op 1 april. Voor meer informatie over Kostoglotov, eventuele inzendingen, ...

geef een seintje op kstglo@vub.ac.be

Bijnens Jo

De Moeial
Maandelijks studententijdschrift van
de VUB in samenwerking met het
Brussels Studentengenootschap,
Studiekring Vrij Onderzoek en
Dienst Cultuur. Ons redactielokaal
is gelegen naast het KultuurKafee.

Elke dinsdagavond om 19u
is er redactievergadering. Iedereen is
welkom!

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37

Verantwoordelijke Uitgever
Davor Meersman

Coördinator
Davor Meersman

Vice-coördinator
Dieter de Rouck

Secretaris
Sharah Ann Pleumeekers

Penningmeester
Mauger Mortier

Lay-out
Mauger, Dieter, Pieter, Davor,
Sharah, Jeroen

Redactie
Mauger, Dieter, Pieter, Davor,
Sharah, Jelle, Cemil, Hans, Nick,
Jeroen

Illustraties
Michael Pleumeekers, Archief Aris

Achterlap
Sarah Daeleman, Michael
Pleumeekers, archief

Foto's
De Moeial, Cemil

Medewerkers
Sophie, Yvan, Jeroen D., Jeroen S.,
Brian, Maarten, Annabel, Wouter,
Sven, Pieter, Tim, Uti, Stefan, Jock,
Eric, Bruno, Anthony, Nils, Bart,
Jeremy, Dieter

Abonnementen
Storten op rek.nr.001-1386975-48
met melding abo

Gewoon abo: 8,25 euro
Steunabo: 24,79 euro
oplage: 1500 ex.

De redactie is *niet* verantwoordelijk
voor publicaties van het BSG, V.O.,
Dienst Cultuur, lezersbrieven,
opiniebijdragen en standpunten.

WIE SCHRIJFT MAG BLIJVEN

Liggen bij u nog enkele teksten
onder het stof? Of hebt u geen
weet met uw schrijfwode?
Gedichten, proza, foto's in
overvloed?

Misschien wil je wel schrijven
over verschillende activiteiten,
het politieke reilen en zeilen aan
de VUB, de Sociale Raad of de
Raad van Bestuur? Doen onze
studentenvertegenwoordigers
het wel goed? Misschien wil je
hen wel prangende vragen
stellen? Of is Vlaanderen,
België en Europa meer je ding?

Kom gerust eens langs of
neem contact op met de
redactie (moeial@vub.ac.be).
De pagina's van De Moeial
staan open voor iedereen!

Als de doek om je hoofd is verdwenen

Anne Winter, doctoraatsstudent geschiedenis, over het hoofddoekenbedat

Het wringt tussen de hoofddoek en België. Een discours dat het toestaat deze wrevol op een politiek correcte manier te luchten, heeft in korte tijd snel opgang gemaakt. Hoofddoeken zouden een vorm van onderdrukking inhouden, en in strijd zijn met de principiële gelijkheid tussen man en vrouw en met de scheiding tussen kerk en staat. Vandaar dus dat er bijvoorbeeld een verbod moet komen op het dragen van een hoofddoek in openbare instellingen en scholen, zo pleiten steeds meer stemmen. En oh ja, ook op het dragen van keppeljes en 'opzichtige' kruisbeelden. Een argumentatie die in naam van de individuele vrijheid en de emancipatie van de vrouw aan deze vrouwen wil verbieden uiting te geven aan hun religieuze identiteit, lijkt mij evenwel een beetje gewrongen. Ik vrees dat achter de mooie retoriek van vrijheid en emancipatie toch vooral de angst van de bange blanke man (en vrouw) schuilt. Emancipeer! Maar enkel zoals wij het voorschrijven...

Waar gaat heel de heisa nu eigenlijk om? Om een hoofddoek waarmee sommige vrouwen hun haar bedekken vanuit een bepaalde religieuze inspiratie. Aan vestimentaire vrijheid zijn we onderhand heel wat gewoond, dus daar ligt het probleem niet echt. Evenmin, zo wordt bezwoerd, hebben we het moeilijk met de expressie van een religieuze overtuiging – neen, de individuele vrijheid van godsdienstbeleving dragen we hoog in het vaandel. Het probleem is evenwel dat het dragen van een hoofddoek vrouwen zou onderdrukken. Maar is dat wel zo, en is dat de werkelijke oorzaak van ons onbehagen?

Laten we ons vooral hoeden voor al te vage en snelle associaties die welig tieren in het hoofddoekendiscours van de zelfbenoemde emancipatieridders. Het lijkt mij, anders dan bijvoorbeeld minister Dewael suggereert (DM 10/1), toch een zeer grote stap van het dragen van een hoofddoek naar een gedwongen huwelijk, of – godbetert – groepsverkrachtingen. De reële problemen van geweld en onderdrukking ten aanzien van vrouwen, in moslimmiddens net als in andere milieus, zijn ernstig genoeg om niet teruggebracht te worden tot het wel of niet dragen van een hoofddoek. Het lijkt me ook niet uitzinnig naief om te suggereren dat het fenomeen van intimidatie, onderdrukking en geweld ten aanzien van vrouwen zoals het zich voordoet in sommige beruchte franse banlieues – een geliefkoosd voorbeeld van de sluierkruisvaarders – meer te maken heeft met de frustratie en uitzichtloosheid van het bestaan in deze troosteloze voorsteden.

dan met enige religieuze inspiratie. Hier is de ironie van deze kruisvaart treffend en pijnlijk: met alle pijlen gericht op de hoofddoek, wordt aan de reële en complexe problemen van sociale achterstelling en discriminatie voorbijgegaan. Of hoe een hoofddoek ook een excuustruus kan zijn...

Sommige jonge vrouwen dragen hun hoofddoek uit overtuiging, zo hoor ik meermaals zeggen, en daar hebben de moraalridders hoegenaamd geen problemen mee, want in dat geval gaat het om een Vrije Keuze. Het probleem is evenwel dat andere jonge vrouwen, zo hoor ik ook meermaals zeggen, daar niet Vrij voor Kiezen. Sommigen gaan zelfs zo ver te stellen dat zulk een Vrije Keuze hoe dan ook een illusie is, want louter een gevolg van socialisering en sociale druk. Ik wil dit allemaal best aannemen, maar ik vrees dat die illusie van een Vrije Keuze dan op zeer veel menselijke gedragingen van toepassing is – om maar even de dwangmatige consumptiedruk in de westerse reclamewereld aan te halen. Als een jonge blanke secreterasse opgemaakt en in mantelpakje naar haar werk gaat, is dat dan haar Vrije Keuze of omdat dat van haar verwacht wordt? Om maar te zeggen dat het criterium van sociale druk ons ver kan leiden in een complexe discussie, en niet eenzijdig te pas en te onpas mag worden ingeroepen ter afkeuring van die gedragingen die ons niet lekker zitten. laat staan om ze te verbieden.

De beweegredenen van de meerderheid van jonge

vrouwen die een hoofddoek dragen, liggen waarschijnlijk in de brede schemerzone tussen socialisering en vrije keuze, net zoals dat geldt voor de meeste menselijke gedragingen. Maar dat is op zich geen reden om het te verbieden, noch in se een bewijs van onderdrukking. Integendeel, vele jonge vrouwen zullen verklaren een hoofddoek te dragen als uiting van hun persoonlijke identiteit, los van familiale druk – getuige de vele families en kennissenkringen waarin gesluierde en ongesluierde vrouwen samenleven.

Onderdrukking gaat toch in de eerste plaats om de reële beperkingen die er worden opgelegd aan persoonlijke manoeuvreerruimte, zoals de keuze van een levenspartner, gezinsplanning, de toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Ongetwijfeld bestaan er op deze vlakken inderdaad misstanden in bepaalde moslimgemeenschappen, maar het punt is dat er geen noodzakelijk verband bestaat met het dragen van een hoofddoek. Er zullen wel degelijk meisjes en jonge vrouwen zijn aan wie het dragen van een hoofddoek eenzijdig en tegen hun zin wordt opgelegd, en waar dit samengaat met een reële onderdrukte positie. In dat geval is de hoofddoek evenwel slechts een symptoom van die onderdrukking, en ligt de werkelijke oorzaak bij autoritaire en patriarchale gezinsverhoudingen. Het valt dan ook ten zeerste te betwijfelen of een verbod op het dragen van een hoofddoek hieraan ook maar iets ten gronde zal veranderen. zij het in het slechtste geval hun manoeuvreerruimte in de publieke sfeer nog verder beperken.

Onderdrukking staat of valt nu eenmaal niet met wat je op je hoofd draagt, en deze problemen verdienen dan ook een meer serieuze en structurele benadering.

Hoewel een hoofddoek dus in sommige gevallen een instrument van onderdrukking kan zijn is het absoluut niet noodzakelijk een vorm van onderdrukking. De voordelen van een verbod op het dragen van een hoofddoek als opstap naar de bevrijding van de vrouw lijken mij op zijn minst gezegd dubbelzinnig en twijfelachtig. Wel ontzegt het mensen de vrije beleving van hun religieuze identiteit, uitgerekend één van de principes van de fameuze scheiding tussen kerk en staat die we in België hoog in het vaandel dragen. En hier wringt het echte schoentje, vrees ik. Het mooie emancipatiediscours ten spijt, lijkt het erop dat het in de eerste plaats de manifestatie van een zelfbewuste religieuze identiteit is waar we zo moeilijk mee om kunnen. In het hart van de bange blanke man is het dikwijls een kleine stap van islam naar fundamentalisme, soms zelfs naar terrorisme. Wanneer we willen streven naar werkelijke emancipatie en een samenleving van vrije en gelijke burgers, moeten we elkaars identiteit kunnen respecteren voor wat ze is, zonder wilde associaties. Een hoofddoek? Laat ons wel zijn, zo erg is dat toch niet? Laat ons ons eerder buigen over de echte problemen.

Anne Winter

VUB studenten over hun 'Erasmus'-ervaring

Ze laten boeren en scheten om de meisjes te imponeren

Of de samenvatting van zes maanden op het eiland van onze angelsaksische noorderburen. Eilandbewoners zijn de Britten duidelijk wel; auto's rijden aan de verkeerde kant (levensgevaarlijk!), de pound Sterling wordt angstvallig beschermd tegen de euro en ze gebruiken nog steeds hun dagelijkse kopje thee. Ann Dupont, Darja van Berlaer en ikzelf, drie studenten Germaanse talen aan de vub, brachten het eerste semester van dit academiejaar door als Erasmus in dit vreemde land: Ann in Southampton (Engeland), Darja en ik in Aberystwyth (Wales). En verbaasd genoeg, de eerste vraag die wij bij aankomst te horen kregen, klonk: *Want a cup o' tea?* Enkele bedenkingen en impressies over deze ervaring.

Wanneer we in Wales vertoefden, namen wij Belgen, anders toch zo kosmopolitisch ingesteld, om een mij nog niet nader verklaarde reden plots een heel erg patriotische houding aan, nog meer Vlaming dan Belg. De hoge noodzaak om ons Belg-zijn te verdedigen, zou wel eens te wijten kunnen zijn aan de vermaarde biercultuur die er in Groot-Brittannië heerst. Met onze bierkennis die verder reikt dan de verplichte leerstof aardrijkskunde en chemie in de middelbare school doet het vreemd aan om de Britse uitgaansgewoonten te leren kennen. Tegen de deadline van 11 pm wordt er gezopen aan de lopende band met als gevolg de uitspraak die boven dit artikel prijkt. Darja?

Darja: Het bier is afschuwelijk. Het smaakt naar pis met water, je wordt er niet zat van en het kost je hopen geld. 150 frank voor een pint! Schandalig. Het was vooral grappig dat als je een Stella dronk, de Engelsen naar je toe kwamen met de vraag: "Amai drinkt gij Stella, zo'n straf

bier?"... Dat is het lichtste bier uit België! *De release van L'auberge espagnol deed exotische Erasmus-bestemmingen zoals Spanje en Italië een hoge vlucht nemen. Ook werd de idee gecreëerd dat Erasmus staat voor mensen leren kennen, feestjes bouwen en vooral niet te veel werken of met de neus in de boeken zitten. Klopt dit?*

Darja: In mijn geval niet. Ik had veel werk en nam het eigenlijk wel redelijk serieus. Ook al had ik dat achteraf gezien niet moeten doen... Er zijn

"L'AUBERGE ESPAGNOL, FILM OVER DE ERASMUSERVARING VAN STUDENTEN"

natuurlijk heel veel feestjes en je kan elke dag naar eenje gaan als je wil, maar er moet toch gewerkt worden. Veel taken!

Indertijd. Hoewel de semestrialisering al een grote verandering teweegbracht, kan je op de vub de eerste maanden van het semester gemakkelijk op je lui gat doorbrengen. Het komt erop aan één maand discipline op te brengen, even heel hard

te blokken en de gemiddelde student wandelt met de proclamatie de aula uit met voldoening of beter. De Britten staan een ander systeem na. Zo kies je per semester minimum drie en maximum zes vakken, waar je in de meeste gevallen geen examen voor aflegt, maar twee essays voor schrijft. Ook is het aanbod groot en zeer gevarieerd (enkele voorbeelden: organic agriculture, eque-sciences (paarden), countryside tourism) en studenten hebben een persoonlijke tutor waarmee ze op geregelde tijdstippen een onderhoud hebben. Enkele pro's en contra's: Darja: Je hebt bijna geen examens, alleen maar taken. Je kan je voorbereiden en alle boeken gebruiken die je wilt. Je moet de kennis niet systematisch in je geheugen opslaan. Ann: Ze zijn veel gespecialiseerder. Darja: Ja, en veel praktischer. De profen zijn ook veel efficiënter en de relatie

tussen prof en student is veel vrijer. Studenten bijvoorbeeld spreken de professoren aan met hun voornaam.

Welk systeem verkiezen jullie? Veel gespecialiseerder bezig zijn en bijgevolg slechts fragmenten van het totale pakket behandelen of veel kennis opslaan en een uitgebreide leerstof bespreken maar minder grondig?

Darja: Een combinatie van de twee zou ideaal zijn. In Wales leer je de onderwerpen waarvoor je je taken maakt zonder dat je alles moet studeren wat er gezien wordt in de cursus. Hier kunnen ze dat systeem van veel praktischere cursussen wel gebruiken. Het was ook tof dat je je cursussen effectief kon kiezen in tegenstelling tot hier. Ja, twee keuzevakken krijg je. Ginder mag je alles kiezen wat je wil, uit verschillende departementen.

Aanbeld bij de vergelijking tussen de thuisbasis en de nieuwe bestemming, hoe viel de ontvangst voor buitenlandse studenten?

Darja: Alles heel goed georganiseerd, zeker tegenover de vub... We kennen nu een Spaans meisje dat hier op Erasmus-uitwisseling is en ze werd echt niet goed geholpen. Ze wist nog niet eens dat ze een vub-mailadres moest activeren waarop ze haar alle informatie doorsturen.

Ann: Het is ergens wel logisch dat wij daar beter ontvangen worden, want er zijn daar veel meer buitenlandse studenten.

Darja: Ongeveer 40 % van de totale studentenpopulatie. Postgraduate opleidingen inbegrepen welteverstaan.

Heel erg afgelegen en ver verwijderd van de beschaving kwam het ons in Wales toch ter ore dat er in België gesproken werd over dat het onderwijs in de toekomst duurder zou worden. In Groot-Brittannië viel in januari de beslissing om de inschrijvingsgelden van universiteiten te verhogen. Op dit moment betalen studenten £1,125 per jaar (pakweg €1700) en vanaf 2006 mogen universiteiten dit bedrag verhogen tot £3000 (zo'n €4500). Reeds binnen de huidige situatie zijn Britse studenten verplicht een lening aan te gaan om deze tuition fees te kunnen betalen. (vervolg p.10)

Vervolg 'Interview SoR'

(vervolg p. 5)

Maar is dat wel zo in de realiteit. Is het geen mythe dat de studenten mee het beleid bepalen van de sociale sector?

Liesbet Verreydt: Nee, ik denk dat het beleid uittekenen geen mythe is. Het gaat om wat wij te zeggen hebben in de begroting van de sociale sector. Er bestaat volgens mij wel een mythe rond de bevoegdheden van de Sociale Raad. Maar de bevoegdheden zijn inderdaad de beleidslijnen uittekenen van de Sociale Sector Studenten. En om die beleidslijnen te kunnen uitvoeren, heb je middelen nodig, maar in een begroting zijn er drie delen. Eén deel van die begroting gaat over het personeel. Ik denk dat het nogal wiesdes is dat de student niet gaat bepalen wie er hier op de VUB mag komen werken en hoeveel we die gaan betalen. Daarvoor heb je een personeelsdienst met een personeelsdirecteur voor en een ondernemingsraad. Dat deel is al gefixeerd en is iets waar we niets over kunnen zeggen. Dan heb je nog een deel van de investeringen dat handelt over het bezit van de VUB of het patrimonium. Ook daar weer, de studenten hebben hier weinig over te zeggen buiten dat ze advies hierover

kunnen geven, maar wat ook weer gefixeerd is. Over het derde deel van de begroting, daar heb je uiteindelijk wel iets over te zeggen. Daar kan je dus accenten mee leggen, bijvoorbeeld "Er moet meer geld geïnvesteerd worden in de sociale dienst, want...", of "Er moet meer geld worden geïnvesteerd in Dienst Cultuur omwille van...".

Toch wel een merkwaardig feit, de studenten van de Sociale Raad vorig jaar hebben een deel van dat derde deel afgestaan ten voordele van de renovatie van het restaurant en de renovatie van de huisvesting. Waar kunnen we ons beleid dan nog voeren?

Liesbet Verreydt: Je mag het zo niet bekijken, en ik verwijfs daarvoor zelf naar de vorige Moeial. De manier waarop de studenten zijn omgegaan met het dossier van de prijsverhogingen van het restaurant vertrekt vanuit de visie om het voortbestaan van het restaurant. De laatste jaren moest er vanuit de verschillende werkmiddelen van andere diensten geld worden gerecupereerd om de begroting van het restaurant in evenwicht te houden en daarmee ook de Sociale Sector. Een tweede factor waar zowel de studenten en het diensthoofd niets aan kunnen

doen was dat er nieuwe hygiënormen werden opgelegd. Normen waar we moesten aan voldoen om ons restaurant open te houden. Die renovatie kwam er niet omdat we daar goesting in hadden maar omdat het nodig was, want de structuur van het vorige restaurant voldeed daar niet meer aan. De studenten zagen het restaurant als een belangrijke factor, je moet ergens kunnen gaan eten, gezond kunnen eten en tegen een betaalbare prijs. Als het restaurant niet meer bestaat zijn de studenten in de toekomst ook maar overgeleverd aan de zelfstandige uitbaters hier in de buurt. Dat is zeker niet altijd aangewezen, zeker niet voor de kostprijs. Dat biedt evenmin een garantie op een gevarieerde en gezonde maaltijd elke dag. We wilden er ook voor altijd een einde aan maken dat we een ongezond en financieel beleid moesten voeren. We wilden geen hypotheek meer leggen op dat restaurant. Daarom zijn die prijsverhogingen er gekomen.

De studenten zeggen zelf dat ze de prijzen moesten verhogen om het restaurant financieel leefbaar te houden. Dan zeggen jullie eigenlijk dat de financiële middelen tekort schieten. Is het dan niet hoog tijd om zoals de hogeschool studenten terug op straat te komen en meer

geld te eisen voor de sociale voorzieningen?

Liesbet Verreydt: Tuurlijk! Ik ben daar een groot voorstander van maar je kan dat niet alleen. We kunnen niet met 10 studentenvertegenwoordigers zeggen van "Kom, we gaan betogen." Ik ga de andere studenten niet tegenhouden om te gaan protesteren en te betogen. De studenten weten ook nog nauwelijks bij wie ze terecht kunnen, dat hangt samen met onze communicatie, dus welke studentenvertegenwoordigers. Laat staan dat we al een massa studenten op de been kunnen krijgen met éénzelfde doel om te betogen en petities te maken, om bij de minister te gaan,...

Hou de moed erin! Gaat en Betoog! En bedankt voor dit gesprek.

Pieter Vissers

Column

De Etsler

Over de hele aarde achtervolgen zij elkaar. Onvermoeid. Ze groeien en sterven tegelijkertijd.

Het zonlicht had de nacht bijna volledig verdrongen en verjaagd naar de horizon. Ze werd ingedijkt als een epidemie, uitgeroeid als een pest. En terwijl een ogenblik later de dreigende kopje onder ging, schreed de etsler, die zich bevond op de trein die nu een tunnel verliet, van de ene coupé in de andere. Het was meteen snikheer geworden, zowel binnen als buiten.

Toen de zoveelste deur achter hem dichtviel bleef hij staan, tussen twee rijtuigen ingesloten. Het was er fris en donker. De elkaar overlappende platen goltfen lichtjes onder zijn voeten, soepel en zonder wrijving. Hij pakte automatisch een handvat beet. Zijn gezicht, dat klam was van het zweet, verkoelde. Het gaf een prettig gevoel. Als hij omlaag keek kon hij de

rails zien voorbijrijden, doorheen een kleine uitsparing en plastisch, als het huiveren van een door duchtige wind beroden waterspiegel.

Zijn blik mocht dan wel belangstellend lijken; echt kijken deed hij niet. Er heerste een ooverdovend met gestommel doorveven gekrijs daarbinnen, dat de etsler, die nog maar pas ontwaakt was uit een diepe slaap, volkomen tot rust liet komen.

De trein versnelde. Het gedaver werd gebulder.

En de passagier werd iets ongekends gewaar. Een zoete lichtheid. Ze verspreidde zich voelbaar vanuit zijn maag en ontlokte hem een zucht van welbehagen. Hij liet los, kruiste de armen over zijn buik. In zijn gezicht ontloek een glimlach. Door welke truc hij in dit voertuig was geraakt? Waarheen het voerde? Het deed niet zoveel meer terzake. De etsler, door een belangrijk besef getroffen, fronste de

wenkbrauwen en inspecteerde. Als hij het er nu naar zijn zin had, waarom dan nog weggaan?

Lange tijd, met de tong langs zijn tanden strijkend, staarde hij naar het schemeren van zijn schoenen. ...Zo'n geschenk mocht je niet aan je laten voorbijgaan... Wat viel er dan te overwegen? Het was goed zo. Alles paste.

In zijn berusting voelde hij de behoefte te gaan zitten.

Hij hurkte al neer, maar stakte halverwege. Zijn hoofd bleef immobiel. Nieuwsgierig als een kind ineens, boog de man zich voorover om het oog aan een gaatje te brengen, een sterretje dat oplichtte in het donker. Het daaraan verbonden stijpe beklom zijn wang, tot vlak op zijn iris, en wat hij daarbuiten zag... Niemand kan het begrijpen.

Onweerstaanbaar moest hij terugdenken aan de voorbije nacht.

In zijn droom had een vrouw gefigureerd die

van zichzelf beviel. Haar lichaam had de vorm van een autoband, met twee als vleugels gespreide benen. ...Ze schoot hem voor het eerst die ochtend te binnen en hij begreep dat ze evengoed verborgen had kunnen blijven, dat het niet voorbestemd was een echte herinnering te zijn.

Toen werden zijn gepeinzen verstoord. Een brute schok bracht hem totaal uit evenwicht, deed hem het uitzicht verliezen. Desondanks bleef hij gemoedelijk en dacht: het is niet erg. Heraclitus is toch al lang dood. Dat de sporen diagonaal vanonder de trein weken merkte hij niet. Evenmin was hij zich bewust van de stofwolk, die zodra alles begon te schudden, woest verwelend binnenstootte en schuurde overal. Want de etsler ontbrandde, vlamdend als een toorts.

knip hem uit en geef hem aan iemand die je graag ziet!

ik zie je graag

www.ikziejegraag.org

Vervolg 'VUB studenten en Erasmus'

(vervolg p.9)

Zo'n lening ga je meestal aan bij een bedrijf onder de conditie dat je het geleende bedrag terugbetaalt zodra je loon hoger is dan €15000 per jaar. Deze lening voldoet echter alleen voor inschrijvingsgelden en accommodatie. Om hun dagelijkse portie fish 'n' chips kunnen betalen, moeten ze nog een student loan aangaan. De angst voor schulden is een belangrijke reden voor minder kapitaalcrachten om niet verder te studeren of om te opteren voor een goedkopere opleiding en zo worden de betere opleidingen gereserveerd voor een beperkte elite.

Onderfond je voordelen aan dit dure onderwijsstelsel?

Darja: De studenten betalen heel veel geld, maar ik vraag me af waarvoor dat geld wordt gebruikt. Fotokopies bijvoorbeeld zijn echt afschuwelijk

duur en ook als je iets wil uitprinten moet je veel betalen. Het enige waar zichtbaar geld naartoe gaat, is de bibliotheek, die heel groot, uitgebreid en up-to-date is. Je kan ook videocamera's huren, ze hebben een cinema, theater- en oefenzalen, heel veel materiaal. Toch blijft het geheel duur. Zelfs voor ons die niet moesten betalen om daar te gaan studeren, was het peperduur. Voor mijn kamer van 3 op 4 betaalde ik €230 per maand (€350).

Om nog eens terug te grijpen naar die Spaanse herberg. Groot-Brittannië is inderdaad geen populaire bestemming, zeker niet wat het prijskaartje betreft, maar toch moeten we even enkele zeer positieve aspecten aanhalen. Wat Ann vertelt over Engeland is niet zaligmakend - de Engelsen zijn heel, euh, Engels; zeer gereserveerd, weinig open naar buitenlanders toe en Southampton is een lelijke stad ("Ga daar nooit naartoe!"). Londen is er echter maar een

korte treintrip van verwijderd en pluspunt, je kan bijvoorbeeld Shakespeare's Macbeth in originele versie gaan bekijken. Aberystwyth mag dan een klein en onbekender kuststadje zijn, het krijgt toch meer lof toegeschreven. Dit is zeker te danken aan het Welsh karakter, dat zowel in het straatbeeld sterk aanwezig is (tweetalige verkeersborden, Welsh shops,...) als onder de autochtonen die vloeiend Welsh spreken ("diolch" = dank u) als in de natuur. Wales is een derde groter dan België maar heeft een bevolking van nog geen 3 miljoen mensen en als je de moeite neemt om wat meer landinwaarts te gaan, ontdek je prachtige onaangetaste stukjes natuur die verbazend veel doen denken aan de schilderachtige beelden uit The Lord of the Rings. Veel meer dan hier zijn ze er in Wales in geslaagd om de natuur op de eerste plaats te zetten. Autosnelwegen kennen ze bijvoorbeeld alleen in het sterk verengelse zuiden en straatverlichting is een quasi onbekend

fenomeen. En uiteraard, de schapen zijn alom tegenwoordig. Een plek van bezinning en rust, maar misschien heeft dat gewoon met de hele Erasmus-ervaring te maken?

Ann: Zelfs al valt het tegen, op uitwisseling gaan is zeker de moeite! Je leert enorm veel over jezelf. Darja: Ja, je doet zeker aan zelfontplooiing! Je leert ook superveel mensen kennen van over de hele wereld waar je daarna dan gratis op vakantie kan...

Een unieke ervaring dus. Bedankt Darja en Ann.

Voor informatie over mogelijke bestemmingen contacteer je faculteit of Griet Wijs (gebouw M).

De Toilet Gazet

Het leven zoals het (echt?) is: de computerlokalen

Ooit al eens de computerlokalen bezocht aan onze geliefde instelling? Voor de mensen die houden van zelfkastijding zijn ze zeker een bezoekje waard. Voor een lid van De Moeial, en dat mag u interpreteren zoals u zelf wil, zijn ze geheel uit den boze. En dat heeft niet alleen met de harde peutertuinstoeltjes te maken...

Want beste lezers, een lid van De Moeial (of het lid van een Moeialler) laat zich niet graag leiden. Welk lid u ook verkiest, het gaat en staat waar het zelf wil! Het laat zich niet ablaten door één van die vriendelijke kampopzichters die de nulde verdieping rijk is. Als u het nog nooit meegemaakt of gezien hebt, kan ik u in enkele zinnen laten meegenieten van een tafereel waar ik ooit toeschouwer van was. Een nette jongeman, genre Moeialler, zat rustig te surfen op het net met naast hem een Amerikaanse godendrank binnen handbereik. Toen die jongeman voorzichtig slurpte van zijn blikje kwam er één van die vriendelijke stormtroopers binnengewaad. "STUDENTENKAART enne wa rap" brulde dit van welig borsthaar voorziede heerschap de verbouwereerde jongeman toe.

Onmiddellijk nadat deze poëtische woorden dit behaard zoogdier ontsnapt waren, stond het glunderend en met de borst vooruit de andere aanwezigen in het lokaal aan te staren. Je zag de man snakken naar een reactie van één van de aanwezigen. "Kom maar op" hoorde je hem bijna hardop denken, "ik rijg jullie allemaal aan mijn spies"! En dit allemaal voor een blikje gemoderniseerde hoestsiroop... Deze man is niet aan zijn proefstuk toe. Als je hem door de gangen en in de computerlokalen ziet lopen, dicht je deze man een mislukte carrière toe bij de BBI, de BOB of het geallieerde invasieleger. Deze man barst van het wantrouwen en ziet achter elke pc een potentiële misdadiger die hij wel vlug eventjes zal inrekenen. Volgens het reglement had de man gelijk, maar toch bleef het machtsmisbruik van de bovenste plank. Ik ben er quasi zeker van dat het slachtoffer van deze tirade nooit nog een blikje cola durft te openen. Zeker niet als er zich in een straal van 500 meter rond hem een computer bevindt.

Dan verkiezen ik en mijn lid toch liever de namaaklederen zetel in het lokaal van De Moeial. Jongens toch, wat daar allemaal mag en kan op, achter, naast, in of voor de pc. Je houdt het niet voor mogelijk. Waar dacht u dat anders al die wijnglazen, grote bierglazen en spaghettikommetjes van het KK gebleven zijn? Onze pc en ons klavier zijn bij aanraking zo kleverig dat we die bestelling van 1000 post-its onlangs afgebeeld hebben. Het enige wat je nodig hebt is papier, de rest doet onze computer wel. Oh ja, één tip: leg voor alle zekerheid toch maar iets onder je voorarmen of je gaat voor je bet weet met ons klavier aan de haal. Onze muis mag je meenemen. Daarvan hebben we er toch nog voldoende rondlopen. *By the way* spaghettikaas is hét geschikte middelje om je klavier op zijn plaats te houden. Moet je echt eens proberen. Gebruik wel geen verse kaas. En toch mensen, toch blijft onze pc marcheren.

Binnen De Moeial hebben we er al aan gedacht

onze computerspecialisten van de nulde verdieping aan te raden vanaf volgende week hetzelfde type Moeialpc te gebruiken in de computerlokalen. Daar zijn voor onze opzichters meerdere voordelen aan verbonden. Ik noem er enkele. Dit type pc is onverwoestbaar. Dus in de toekomst:

- kan je je stem sparen en zo 's avonds wat harder brullen tegen vrouw en kinderen.
- kan je voortaan de ganse dag achter je bureau blijven slapen en hoeft je die reageren.
- spaar je per jaar 2 paar schoenen uit.
- indien nodig staat er altijd een Moeialler klaar om dringende herstellingen te komen uitvoeren (aanvoer van allerhande glazen en spaghettikommetjes).

Maar er zijn ook enkele (lichte) nadelen aan verbonden:

- voor onze vriend met het borsthaar: kom niet te dicht bij het toestel of je plakt eraan. Tenzij je

net op dat moment gedacht had aan een lichte epilering - je zal enkel nog je vrouw en kinderen kunnen imponeren met je hanengedrag. En die zullen vermoedelijk minder passief reageren.

We maken ons echter weinig begoochelingen en vermoeden dat onze vrienden van de nul zullen ingaan op ons aanbod. Zeg echter nooit nooit... Tot dan nodigen we iedere vetzak uit om ons toestel naar hartelust te komen bezoeden. Iedere potentiële kandidaat zullen we echter wel dienen te screenen op overmatig borsthaar. Kwestie van de zaak nog een beetje proper te houden en onze vriend van de nulde verdieping snel te kunnen ontmaskeren.

Want toegegeven, we doen er allemaal ons voordeel bij. Wij hebben er weer een vetzakke bij voor onze verzameling en jij kan naar believen ALLES wat je op dat ogenblik binnen handbereik hebt, smossen op onze infrastructuur. Voor alle duidelijkheid: DM, MM en DDR behoren niet tot deze potentieel te bezoeden infrastructuur. Bovendien kan iedereen die op deze uitnodiging ingaat nog even genieten van het studentenleven. Voor ons op dit moment het echte leven. De Moeial, waar we je van alles kunnen leren zonder dat er gebruld wordt.

Voor het ECHTE leven zoals het is, verwijzen we je naar de nulde verdieping. De nulde verdieping waar meer reglementen en minder menselijkheid hoog gehouden worden. Lees dus de volgende keer eerst het reglement van de computerlokalen en weet waaraan je begint. We doen momenteel ons uiterste best om het hierboven beschreven slachtoffer van zijn trauma af te helpen. Wie ons daarbij wil helpen: storten op het nummer 666-6666-66. Dit geld zal integraal besteed worden aan bier, wijn, kaas en spaghetti. Zo kan het slachtoffer zich verder bekwalmen in het bevullen van computers.

Bedankt!

Drédre

BRIEF

Liefste Maarten D.,

ik kom steeds weer bij jou terecht. Wat ik verwarde voor medelijden en liefde, is eigenlijk iets heel anders: ik heb je helemaal niet lief. Je vindt het vast vreemd dat jij degene bent aan wie ik deze brief richt, die toch een bijzonder statuut is gegeven. Waarom niet aan mijn broer? Zelfs jij weet dat ik hem verkies boven elk ander. Waarom niet onze vrienden? Ziehier, ik schrijf neer wat zonder meer het belangrijkste is dat ik ooit zal schrijven, en ik richt deze brief aan jou, een snottaap. Het is toch een verwarrende keuze, nietwaar?

Denk na, lief, vriend, denk na. Laat me eerst het een en ander verduidelijken. Vraag jezelf eerst en vooral af wat die verwarring is. Wat is die verwarring? Een delirium mijneentwege? Vergeet dat maar. Ik heb er trouwens het grootste vertrouwen in dat jij het jezelf niet zo gemakkelijk zal maken. Het woord verwarring is juist goed gekozen. Het is de meest preciese omschrijving voor hetgeen me steeds tot jou heeft gedreven, hetgeen ons steeds weer heeft

samengebracht. Je sprak van liefde... Liefde is het nooit geweest. Kijk dan hoe ik bloedeigen broer en vrienden straf, verpletter door deze brief aan jou te dichten, terwijl je in hun ogen niet meer bent dan een onbelangrijke worm. Kijk dan hoe ik jou nu ga wurgen met mijn brief. Is dat liefde?

Ik heb me vergist, steeds weer. Ik heb je nooit willen troosten. Ik heb me soms gevoed met je warmte, maar dat was eigenlijk vergif. Nu pas beseft ik dat de woede die hoogtijdig in me laat van jou afkomstig is. Je beseft toch dat dat zonder meer ontzettend verbijsterend is, tot aan verstomming toe. Ik heb niet hetzelfde laagdenken voor je gekend als alle anderen, ik dacht zelfs van je te houden, maar dat jij zo fundamenteel bent gebleken, is zonder meer bovennatuurlijk. Jij bent de oorsprong van ontzettend veel woede, en van de hier hoger genoemde verwarring. Ik heb de verwarring bij deze echter ontmaskerd.

Een vreemdsoortig idealisme heeft ons samengebracht. Het aanroepen van liefde, vuur,

etc, is inderdaad minder origineel, als wel gewoonweg hopeloos ouderwets. Jouw vuur en het mijne samengebracht, en we konden er zelfs geen sigaret mee aansteken. Ziel, Liefde. Roep maar, luid genoeg en misschien hoort een verwaalde muze je nog. Als jij die woorden roept, dan knijp je ze zonder meer fijn en mij daarbij. In die zin is er niets origineel aan je: het is de blindheid waarmee je meesterlijk te werk gaat. Ik zocht diezelfde kracht, of ik werd er door aangetrokken. Zover rijkt dat vuur van jou: het geeft net genoeg licht om een dwaze mot te schroeien. Ik ben die dwaas geweest. Mijn idealen die zichzelf wilden versterkt zien en juist daardoor hun eigen vernietiging vonden.

Mijn aanwezigheid maakt je steeds weer zenuwachtig, soms zelfs boos. Je wordt steeds zo ongelooft schattig als je daarmee om probeert te gaan. Ik bedenk net dat dat eigenlijk komt omdat je je eigen idealen voelde slepen als lode gewichten, de verveling sloeg toe in dat vuur van jou. Post coitum omne animal triste est. Het is de leegte die zich komt wreken, die

we trachten te ontkomen met onze ideale plannetjes. Het is jouw schuld niet, maar je bent het ideale instrument van de leegte. Jij dom, onnozeld stuk onschuld: jij bent zonder twijfel het grootste monster dat ooit heeft rond gelopen. Telkens jij je hart laat spreken, barst het geloof van een ander. De oververzadiging en diens effecten. Ik zie dit alles.

Liefde. Haat. Ziel. Leeg zijn ze, die woorden, maar ik volg ze. Ik volg de leegte, mijn ware meesters. De verwarring is ontmaskerd: daarom schrijf ik je deze brief. Om je te stoppen. Je bent te hartstochtelijk in je blindheid en daardoor ontmasker je de leegte, zoals je mij een spiegel hebt voorgehouden, in al je vadsige passies. Je overspoelt en zuigt leeg; je bent de volmaakte krijger van de leegte. Ik bewonder je, op een perverse manier. Kijk dan, Maarten, en aanschouw jezelf en de waarheid. Vanaf vandaag ben je je blindheid kwijt. Zij sterft samen met mij.

Saskia.

Gezocht

**Redactievergadering elke donderdag om 20u
in het lokaal naast de ingang v/h KulturKaffee**